

Directa

setmanari de comunicació

Núm 321 12 de juny de 2013 1,70€

G8: el blindatge del neoliberalisme

La cimera suposa una despesa milionària, un enorme dispositiu policial i l'aplicació de lleis d'excepció

PÀGINES 2-4

6-7

Demanen la retirada del **bisfenol** dels aliments i d'altres productes quotidians

9

Ramon Bagó va guanyar 50 milions d'euros contractant-se a si mateix

18-19

La ciutat obrera i industrial de Detroit i les **arrels populars del techno**

A fons

La construcció de la pau, instrument del **neocolonialisme** occidental?

ESTIRANT DEL FIL

Un complex de luxe aïllat i de difícil accés situat al nord d'Irlanda acull, el 17 i 18 de juny, la cimera anual del G-8, amb l'objectiu d'aprofundir la globalització econòmica neoliberal. La trobada va acompanyada d'un desplegament policial immens, que suposa un enorme cost per a les arques públiques en un moment en què les ajudes estatals a les classes desfavorides pateixen retallades. Com en edicions anteriors, nombrosos col·lectius preparen mobilitzacions de rebuig contra un certamen que, anualment, acumula casos de repressió.

Foto de família de la cimera del G-8 de l'any 2012 / PRESIDENT OF THE EUROPEAN COUNCIL

ECONOMIA // LA CIMERA DELS CAPS D'ESTAT MÉS PODEROSOS ES FA AL NORD D'IRLANDA I COSTARÀ MÉS DE 100 MILIONS

El G-8, despesa pública al servei de l'agenda neoliberal

Pau Fabregat
@Pau_Fabregat

La localitat d'Enniskillen, al comtat nord-irlandès de Fermanagh, acollirà la cimera anual del G-8 el 17 i 18 de juny. La reunió del també conegut com a *club dels 8* arriba en uns moments d'escalada de la tensió a Irlanda del Nord, després dels disturbis protagonitzats l'hivern passat per grups lleialistes i unionistes que protestaven per la retirada de la bandera britànica de l'ajuntament de Belfast. La conjuntura social tampoc no acompanya l'estabilitat de la zona. Les polítiques d'austeritat imposades des de Westminster estan causant estralls entre la població nord-irlandesa i les taxes d'atur arriben a nivells no vistos des de 1998.

EL 'MODUS OPERANDI' DEL G-8

El novembre de 1975, els Estats Units, França, el Regne Unit, Alemanya, Itàlia i el Japó van dur a terme la primera cimera dels països més industrialitzats del món a

Les cimeres del G-8 no són obertes i els únics documents públics que es coneixen són les declaracions finals

Rambouillet, França. El 1976, s'hi va incorporar el Canadà i, finalment, Rússia s'hi va unir el 1998 i es va conformar, finalment, el conegut G-8, el *club* de mandatariis polítics més rics i influents

del planeta. Cimera rere cimera, s'observa una invariable reafirmació de les bondats de la globalització neoliberal i un impuls continu de les reformes que la potencien: liberalització comercial i financera, privatitzacions, flexibilitat del mercat laboral i polítiques macroeconòmiques deflacionistes i tipus d'interès elevats. Sovint, aquest missatge es veu diluït als mitjans de comunicació sota anuncis espectaculars en àmbits com la lluita contra la pobresa, les iniciatives de reducció del deute o les ajudes contra malalties infeccioses com la sida o la malària. A l'hora de la veritat, però, aquestes grans promeses s'han trencat sistemàticament.

Les discussions del G-8 no són obertes, no se'n fa cap transcripció i els únics documents totalment públics que es

coneixen són les declaracions finals, raó per la qual diferents ONG i moviments antiglobalització acusen el *club dels 8* de falta de transparència. La teoria és que el G-8 no té poder decisor, ja que és un fòrum de discussió, però la praxi, segons l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG), és ben diferent: "Les iniciatives que hi sorgeixen s'imposen implacablement en les institucions internacionals com el Consell de Seguretat de l'ONU, el Banc Mundial, l'FMI o l'OMC".

A la cita d'enguany, s'abordaran temes com la guerra a Síria, l'obertura de les economies, les societats i els governs per impulsar el lliure comerç o la lluita contra el frau fiscal. L'escalfament global i el canvi climàtic, en canvi, han quedat fora de l'agenda. El G-8 es converteix en el fòrum on es dissenya la globalització

115

milions d'euros és el cost global que pot suposar la cimera del G-8 per a les arquitectures públiques, en ple context de retallades socials

108

cel·les, amb capacitat per a 300 persones, de la presó nord-irlandesa de Maghaberry s'han reservat per tancar-hi les manifestants

450

agents de l'empresa de seguretat privada G4S han estat contractats per protegir l'exclusiu 'resort' on es farà la trobada dels vuit caps d'estat

neoliberal i on es prenen *de facto* decisions clau sobre la gestió de la política i l'economia mundials, encara que la grandiloqüència de la retòrica sigui inversament proporcional a l'escala dels seus èxits, com demostra la història.

INACCESSIBILITAT I OPULENCIA

Com marca la tradició de les darreres reunions del G-8, la localització on es farà la cimera anual es caracteritza pel seu aïllament i inaccessibleitat. El propòsit, dificultar l'arribada de les possibles marxes o manifestacions preparades per a l'ocasió. Ubicat en una petita illa al nord-oest d'Irlanda, el complex de luxe Lough Erne Resort és el lloc on es reuniran els caps dels països més rics del món el 17 i 18 de juny. 120 habitacions, dos camps de golf, un spa tailandès, sis sales de conferències i tres restaurants d'alta cuina conformen la luxosa instal·lació. S'hi pot dormir per 185 euros la nit, es pot volar amb helicòpter o hidroavió i fins i tot s'hi poden rebre lliçons de vol.

Una tanca metàl·lica de tres metres d'alçada envolta el perímetre del 'resort' on es farà la cimera

Lluny d'aquesta ostentació, trobem la població d'Enniskillen, que veu pertorbada la seva vida quotidiana arran de la celebració de la cimera. Segons publicava el *Belfast Telegraph*, fa mesos que hi ha agents britànics rondant per la zona, les carreteres pateixen talls de circulació constants pels controls policials i la marina britànica està patrullant a la regió des de fa setmanes. El Servei de Policia del Nord d'Irlanda (PSNI, en anglès) ha construït una tanca metàl·lica de sis quilòmetres de longitud i tres metres d'alçada que envolta el perímetre del *resort* per, segons fonts policials, "assegurar el bon funcionament de la cimera". Rebre els vuit caps de govern dels països més poderosos del món no surt gratis; els efectius policials "espion veïns i visitants des de fa mesos i s'està sotmetent la comunitat local a una llei d'excepció amb el pretext de la seguretat de la cimera", explica Hugh Corcoran, membre del Sindicat Independent de Treballadors (IWU en anglès).

SENSE AUSTRERITAT

El cost per a les arquitectures públiques i l'aplicació de mesures d'excepció contra la ciutadania amb el pretext de protegir el desenvolupament de la cimera han provocat una allau de crítiques de la societat civil, els sindicats i els partits polítics. Gerry Kelly, membre de l'Assemblea Legislativa d'Irlanda del Nord pel Sinn Féin, ha assegurat que només l'operatiu

policial tindrà un cost de 60 milions d'euros. A aquesta xifra, s'hi han de sumar les despeses d'allotjament dels caps d'estat participants al Lough Erne Resort. Naomi Connor, membre de l'Aliança pels Serveis Públics a Irlanda del Nord (NI-PSA en anglès) afirma que la despesa global per a l'erari públic pot superar els 115 milions d'euros. Els costos totals de les cimeres anteriors confirmen la tesi de Naomi Connor. Segons un informe publicat el 2010 per la Munk School for Global Affairs de la Universitat de Toronto, des del G-8 celebrat a Gènova el 2001, cap cimera no ha costat menys de 75 milions d'euros, amb el rècord de 425 milions assolit a la trobada que es va fer el 2008 al Japó.

L'empresariat i els partits polítics majoritaris, en canvi, no ho veuen així, ja que defensen l'arribada del G-8 com una oportunitat per promocionar la regió per a les inversions estrangeres i argumenten que suposarà la creació de nous llocs de treball i l'estímul econòmic. Segons la cadena britànica BBC, la cimera del *club dels 8* deixarà 40 milions de lliures a la regió i incentivarà els negocis al territori nord-irlandès. Els principals mitjans de comunicació britànics i irlandesos fa mesos que proclamen els potencials beneficis que pot aportar el G-8 als sis comtats de l'Ulster. No obstant això, la societat ho posa en qüestió. Naomi Connor apunta que la ciutadania ja coneix aquests cants de sirena per part de l'establishment i afirma que projectes similars com "el Golf Open d'Irlanda o els European Music Awards de l'MTV no van reportar el benefici directe anunciat a la regió i els petits propietaris d'establiments locals al nord-oest es van queixar que s'havien impulsat negocis, però fora de la comunitat local".

"S'està sotmetent la comunitat local a una llei d'excepció amb el pretext de la seguretat"

Hugh Corcoran del sindicat IWU defensa la mateixa tesi. Explica que la despesa pública que suposa el G-8 a Irlanda del Nord, en un moment en què s'estan retallant ajudes estatals tan bàsiques com les d'allotjament i manutenció, és inassumible. El jove sindicalista relata que "no es pot tolerar el cost de la cimera en un moment en què, a Belfast, les mares veuen com els seus fills tenen dificultats respiratòries a causa dels problemes d'humitat de les cases, perquè la Direcció d'Habitatge no les manté adequadament per falta de pressupost". "Això és un insult a la gent d'aquest país", sentència Corcoran. ◀

La policia nord-irlandesa dirigirà l'operatiu que es desplegarà durant la cimera / GERMAN CABALLERO

P. F.
@Pau_Fabregat

L'operació de seguretat de més envergadura mai duta a terme a Irlanda del Nord". Així definia Matt Baggot, cap de la PSNI, l'operatiu muntat per les forces de seguretat de cara a la cimera del G-8. L'operació està dirigida per la policia nord-irlandesa, que rebrà reforços des de diferents flancs. En concret, 3.600 efectius provinents d'Anglaterra, Gal·les i Escòcia donaran suport als 7.500 agents de què ja disposa la PSNI. El camp britànic d'entrenament militar de Longmoor ha estat el lloc escollit per dur a terme un programa d'ensinistrament per a l'ocasió. Durant vuit setmanes, els efectius de reforç provinents del Regne Unit han anat passant pels camps d'entrenament coordinats per la PSNI, que acumula una dilatada experiència adquirida durant el conflicte nord-irlandès.

Segons el portaveu de la PSNI, s'ha instruït els agents en l'ús de canons d'aigua, el desplegament de vehicles Land Rover blindats i fins i tot els han sotmès a exercicis en "una ciutat recreada, on el personal pot perfeccionar tàctiques d'ordre públic i on incidents com el llançament de còctels Molotov es van poder simular a la perfecció".

L'ensinistrament dels efectius destinats a la cimera s'ha fet al camp militar de Longmoor

La seguretat privada també farà negoci amb el G-8. 450 agents de l'empresa G4S han estat contractats per reforçar la protecció del luxós hotel on es farà la cimera. La companyia britànica tampoc no es lliura de la polèmica.

Continua a la pàgina següent >>>

>>> Ve de la pàgina anterior

G4S s'ha convertit en un dels principals objectius de la campanya de Boicot Des-inversions i Sancions (BDS) a l'Estat d'Israel a causa de la seva implicació directa en la vulneració dels drets humans del poble palestí, ja que proveeix de material i serveis de seguretat les presons israelianes i els diferents *check-points* instal·lats arreu dels Territoris Ocupats.

Però l'operació de cuirassat de la regió no s'acaba amb les empreses de seguretat privada, la compra d'aparells de guerra i l'arribada de milers d'agents al nord d'Irlanda. David Ford, ministre de Justícia d'Irlanda del Nord, va anunciar que s'han aprovat noves lleis d'excepció que permetran mantenir els tribunals oberts els diumenges i durant la nit, per poder agilitzar els possibles processos judicials contra manifestants. L'espectre electromagnètic tampoc no s'escapa de les mesures de seguretat i s'ha aprovat una esmena que autoritza a apagar temporalment les xarxes de telefonia mòbil si es considera oportú. Els deliris de control són tan grans que s'ha reservat un bloc sencer de la presó de Maghaberry per recloure manifestants i s'han habilitat 108 cel·les amb capacitat per a 300 persones.

'DRONES'

Mitjans de referència com la BBC o el diari *The Guardian* van publicar -fa uns mesos- que, a més dels 11.000 efectius policials que es desplegaran durant la cimera, la PSNI tenia previst comprar dos *drones* -vehicles aeris no tripulats- amb un cost d'un milió de lliures cadascun

Una esmena autoritza a apagar temporalment les xarxes de telefonia mòbil si es considera oportú

(1,15 milions d'euros). Els *drones*, que s'utilitzarien per a la vigilància de la cimera, són màquines amb un tràgic historial de guerra al darrere. Només al Pakistan, des de 2004, han executat 288 atacs, que han causat 2.700 morts, un 17% per cent de les quals eren civils. Durant l'operació *Plom Fos* que va llençar Israel sobre Gaza el 2009, es van documentar 42 atacs i 87 morts causades pels *drones*, segons informa l'investigador Oriol Sabaté, de la campanya Negocis Ocults. Aquest setmanari s'ha posat en contacte amb l'oficina de premsa de la PSNI per confirmar aquesta compra, però no s'ha obtingut cap resposta. Els avions no tripulats se sumen als dos helicòpters de què ja disposa la PSNI. A més, se n'ha llogat un altre per a l'operació i un quart que s'ha comprat per set milions de lliures (8,2 milions d'euros) recentment. ◀

BELFAST, LONDRES I ENNISKILLEN SERAN ALGUNS DELS ESCENARIS DE LES ACCIONS DE PROTESTA

Quan la repressió esdevé norma

Un manifestant és detingut per la policia a Rostock (Alemanya) durant les protestes contra la cimera del G-8 de l'any 2008 / GUILLEM VALLÉ

P. F.
@Pau_Fabregat

És habitual que la celebració de la cimera anual del G-8 vagi acompanyada d'una contracimera, normalment de caire pacífic i festiu. Segons Iolanda Fresnillo, membre de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute, fins el 2005, les contracimeres destacaven per l'ús de la desobediència civil i l'acció directa com a mètode de protesta, però, a partir d'aquesta data, s'han anat fent més petites i les accions han estat encapçalades principalment per ONG, mentre que els moviments socials perden rellevància. No obstant això, l'elevat nombre de detencions i l'ús sistemàtic de la repressió contra les manifestants no ha minvat els últims anys.

El 2003, a Evian (Suïssa), dos activistes de Can Masdeu es van penjar des d'un pont per evitar que una delegació arribés a la cimera i un d'ells va resultar greument ferit quan va de caure de 25 metres

després que un policia tallés la corda que el subjectava. Tres anys després, els dos agents imputats van ser absolts. Però, sens dubte, la cara més crua i salvatge de la repressió policial a les contracimeres del G-8 es va viure el 20 de juliol de 2001 als carrers de Gènova, quan un *carabinieri* va assassinar d'un tret al cap el jove anticapitalista Carlo Giuliani. Totes les proves apuntaven a l'agent que es trobava dins el vehicle des d'on, suposadament, va sortir el tret. Tanmateix, els càrrecs que hi havia contra ell van ser retirats per la jutgessa del cas

MÚSICA I ACCIONS DE PROTESTA

Malgrat la legislació d'excepció i el blindatge policial, el G-8 serà rebut amb manifestacions, fòrums i protestes de la societat nord-irlandesa. Els dies previs a la cimera i durant la reunió, es duran a terme nombroses accions arreu del territori irlandès i també britànic. Durant la setmana, Londres acollirà diverses activitats promogudes per la plataforma Stop G8: carnavals anticapitalistes, xerrades,

ponències, tallers i concerts. A Irlanda del Nord, les associacions sindicals i la societat civil també han organitzat accions de denúncia. El Sinn Féin ha creat l'Irish Anti-imperialist Forum, del 13 al 15 de juny, on es faran ponències relacionades amb l'anticapitalisme i l'autodeterminació dels pobles. Paral·lelament, les

El G-8 serà rebut amb manifestacions, fòrums i protestes de la societat nord-irlandesa

unions sindicals han engegat la campanya *Another world is possible!*, que, del 13 al 16 de juny, omplirà els carrers de Belfast de música, cine, espectacles i debats en protesta contra l'arribada dels vuit caps d'Estat més poderosos del món. La setmana reivindicativa finalitzarà amb una marxa unitària pels carrers d'Enniskillen, la petita localitat que alberga la cimera. ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

6-7

Entitats ecologistes demanen que es retiri el bisfenol dels aliments i d'altres productes presents a la vida quotidiana

9

Ramon Bagó, president del grup Serhs, va guanyar 50 milions d'euros contractant-se a si mateix

BARCELONA // EL JUTJAT D'INSTRUCCIÓ NÚMERO 15 DE BARCELONA ENCAUSA CATORZE AGENTS PER UN CAS DESCONEGUT FINS ARA

Vint-i-nou agents imputats per l'ús de bales de goma

Jesús Rodríguez
@La_Directa

L'allau d'imputacions d'agents de la Brigada Mòbil no s'atura. El jutjat d'instrucció número 15 de Barcelona acusa catorze antidisturbis d'estar al darrere de les greus lesions a l'ull que va patir un vianant el dia de la penúltima vaga general a la plaça de Catalunya de Barcelona. La magistrada ha citat a declarar set escopeters, quatre caporals, dos sergents i un sotsinspector en qualitat d'imputats el 14 de juny. Els acusats, a dos quarts de set de la tarda del 29 de març de 2012, es trobaven a la confluència de la ronda de Sant Pere amb el passeig de Gràcia i van protagonitzar dures càrregues contra manifestants, però també contra vianants i gent curiosa que observava els fets. Una de les bales de goma disparades en aquell punt va im-

Segons la denúncia, els agents no van fer cap mena d'avertiment abans de disparar

pactar contra l'ull dret d'un vianant que es dirigia, amb un amic, en direcció al lateral mar de la plaça de Catalunya. A la denúncia presentada el 5 d'octubre al jutjat de guàrdia de Barcelona, s'assenyala que els agents no van fer cap mena d'avertiment preventiu abans de disparar. Altres tres vianants el van socórrer i el van dur en braços fins al Portal de l'Àngel, on una ambulància el va atendre i, posteriorment, el va traslladar fins a l'Hospital Clínic. Allà, li van diagnosticar un traumatisme contús amb esclat del globus ocular. Després de la pèrdua del 100% de la visió a l'ull, el van intervenir quirúrgicament en diverses ocasions i li van implantar una pròtesi.

Al seu expedient mèdic, hi consta un informe de l'Hospital de Sant Pau i la Santa Creu on s'assenyala literalment: "traumatisme oculoorbitari amb bola de goma antidisturbis".

EMERGÈNCIES VA NEGAR ELS FETS
L'equip de premsa del Servei d'Emergències de Catalunya va assegurar, l'endemà dels fets, que només un ciutadà havia estat diagnosticat per esclat del globus ocular. Aquella informació oficial era falsa, ja que, a més del cas de l'Hospital Clínic que ara ha transcendit, un altre ciutadà ingressat a l'Hospital de Sant Pau va perdre la visió a l'ull esquerre per impacte de bala de goma. Un jutjat investiga aquest segon cas. La imputació dels catorze policies es va saber el mateix dia de la presentació de l'informe *L'ús de bales de goma per part de la Brigada*

Mòbil dels Mossos d'Esquadra (BRIMO), una iniciativa de l'associació Stop Bales de Goma amb l'objectiu d'informar la ciutadania sobre el perill d'aquesta mena d'armament i exigir-ne la prohibició. Precisament el 13 de juny, ha arrencat la comissió d'investigació sobre bales de goma al Parlament de Catalunya, amb la compareixença de Manel Prat, director general de la policia.

IMPUTATS I INVESTIGATS

A dia d'avui, hi ha 29 antidisturbis de la Brigada Mòbil imputats per un delictes de lesions arran dels trets amb bales de goma. Uns altres deu agents estan sent investigats. A més, nou agents han estat imputats per lesions, coaccions i amenaces en altres procediments on s'investiguen càrregues indiscriminades i l'ús abusiu de les porres. El còmput d'impu-

Un moment de la presentació de l'informe de Stop bales de goma a la UB Raval / JORDI BORRÀS

tacions ha augmentat recentment amb la causa contra onze antidisturbis oberta pel jutjat d'instrucció número 24 en relació a les ferides a la melsa sofertes per un vianant el 14 de novembre al carrer Balmes. Dos antidisturbis de les unitats Dragó 200 i Dragó 213 també estan encausats per la lesió a l'ull del jove Nicola Tanno, que es va produir a la Gran Via de Barcelona la nit de la celebració de la victòria de la selecció espanyola al Mundial de Sud-àfrica. Per últim, l'escopeter i el sotsinspector de la unitat Dragó 40 serien l'autor material i el comandament responsables de les ferides rebudes per Ester Quintana la nit del 14 de novembre i, per això, han estat encausats al jutjat d'instrucció número 11. Els casos d'Angelo Cilia, Oscar Alpuente i Jordi Naval també es troben sota investigació judicial. ◀

SALUT // ENTITATS ECOLOGISTES DEMANEN QUE ES RETIRI EL BISFENOL DELS ALIMENTS I D'ALTRES PRODUCTES PRESENTS A LA VIDA QUOTIDIANA

Plàstics sense control

Dani Font Noguero
@danilffas

El fons de garantia dels dipòsits, les etiquetes dels productes que consumeixem o les llaunes i els plàstics que envasen els aliments que consumim. En ple segle XXI, les persones acceptem com a segures coses que potser no ho són tant. De manera pueril, creiem que tot està sota control i els elements enumerats, com tants d'altres, ens aporten seguretat. Tanmateix, quan aprofundeixes en qualsevol d'aquestes àmbits, t'adones que la seguretat que havíem assumit no és certa i topes amb ombres i dubtes que fan que trontolli.

Els organismes reguladors estan més al servei dels interessos econòmics que de la defensa de la salut pública

Carlos de Prada, responsable de la campanya Hogar sin Tóxicos de la Fundación Vivo Sano, explica que "això és el que succeeix en la regulació de substàncies químiques com el bisfenol A (BPA), on el que s'ha imposat fins avui és el *far west*, el descontrol". I dóna una dada aclarament: de les 143.000 substàncies sintètiques que s'han produït fins avui, menys de l'1% han estat avaluades pel que fa als possibles efectes que poden tenir sobre la salut de les persones o el medi ambient.

El BPA, però, se situa en el punt de mira de les crítiques per la seva perillositat. Present a les ampolles, el material informàtic o l'aire que respirem, l'Organització Mundial de la Salut i l'Agència de Seguretat Alimentària francesa han elaborat informes que alerten dels efectes que té sobre la salut, també en nivells baixos. La gran indústria del plàstic és qui promou aquest component: "Una patronal gegantina, on participen grans multinacionals com Bayer i General Electric Plastics, en el cas de l'Estat espanyol", indica De Prada. A Cartagena, per exemple, hi ha una de les fàbriques de producció de BPA més grans d'Europa.

LA INDÚSTRIA PAGA ELS ESTUDIS
L'organisme que hauria de vetllar perquè aquestes substàncies no afectessin la nos-

tra salut és l'Agència Espanyola de Seguretat Alimentària (AES). Segons De Prada, l'agència espanyola segueix les directrius que marca l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària (EFSA en les sigles en anglès). L'autoritat europea ha establert un nivell suposadament segur d'exposició al BPA basant-se en dos estudis pagats per la indústria química i provats en rates. Entre els autors de l'estudi, hi ha persones vinculades a empreses com la companyia química-farmacèutica Bayer o la petrolera Shell. "A més, són treballs molt qüestionats per la comunitat científica pel que fa a la metodologia, ja que usen ratolins malgrat la poca sensibilització d'aquests rosegadors al BPA. Per altra banda, hi ha més de 200 treballs elaborats per les autoritats mundials en la investigació d'aquesta substància que consideren que, per sota dels nivells suposadament segurs, també es poden produir alteracions.", diu De Prada. El responsable d'Hogar sin Tóxicos continua relatant que "en aquests moments, més del 90% dels estudis fets amb finançament públic mostren que, en nivells baixos de concentració, es produeixen efectes. Llavors, cal que ens preguntem per què les agències reguladores públiques presten més atenció als pocs estudis finançats per empreses privades que als centenars d'estudis pagats per centres d'investigació públics. El tema és escandalós. Aquests catorze estudis s'utilitzen per dir que hi ha una controvèrsia i, per unes raons molt estranyes i dubtosament científiques, les agències els usen per fixar els nivells legals".

El nivell suposadament segur d'exposició al BPA es basa en dos estudis pagats per la indústria química

Coincideix amb ell Daniel López, d'Ecologistes en Acció, que afirma que "aquests organismes reguladors estan més al servei dels interessos econòmics que de la preservació o la defensa de la salut pública. Si no s'actua és per una única raó, diners. Els comptes de resultats de les empreses estan per davant de la salut de les persones". Ambdós denunciem que tenim uns nivells legals molt elevats d'exposició (0,05 mg per cada kilo-

gram de pes corporal), que no s'han establert aplicant el que sap la ciència, sinó a partir d'una altra sèrie de qüestions, que van molt bé perquè certes indústries no hagin de substituir algunes de les substàncies que utilitzen.

UNA SUBSTÀNCIA OMNIPRESENT

L'informe sobre aquest contaminant elaborat per Hogar sin Tóxicos adverteix de la seva omnipresència en la vida quotidiana. El BPA és una substància química present en el plàstic policarbonat, molt usat a les ampolles d'aigua reutilitzables, les carcasses d'ordinadors, els DVD i els discos compactes. També es troba a les resines epoxi amb què es recobreixen molts recipients i envasos que estan en contacte amb aliments i begudes, com ara les llaunes, on s'usa per evitar els efectes de l'oxidació i la corrosió. I més encara: els fars dels cotxes, les canonades d'aigua potable, els vidres antibales i

El bisfenol és una substància química present en el plàstic policarbonat / HST

les pintures també en contenen. Un gran nombre d'estudis han mostrat que part del BPA passa a les begudes i els aliments que està aïllant i que la proporció és molt més gran quan el recipient s'escalfa. Entre les altres vies d'accés al nostre or-

No és que s'actui per maldat necessàriament; és una barreja de negligència, arrogància, ignorància i corrupció

ganisme, trobem la inhalació, donada la seva presència en la pols domèstica i en l'aire d'edificis com les llars d'infants. De fet, algunes investigacions dutes a terme a Alemanya o els Estats Units asseguren que tota la població està afectada pel BPA. Això és així perquè, tot i ser una substància que no persisteix especial-

ment en l'organisme, la seva omnipresència en la vida quotidiana fa que en renovem constantment l'exposició.

LA UTILITAT PER DAMUNT DE TOT

Una de les característiques de la nostra societat és que, constantment, ens ofereix coses que suposadament faran que la nostra vida sigui més fàcil o més còmoda. Sovint, però, els productes que han de millorar el nostre dia a dia se'ns tornen en contra. "El que tenim ara és que les empreses dissenyen una substància per a un ús concret -com ara que no s'enganxi un bistec a la paella, que seria el teflon- i, directament, es posa a la venda, sense que prèviament s'hagin estudiat els possibles efectes que pot tenir. No s'actua per maldat necessàriament. És una barreja de negligència, arrogància, ignorància i corrupció. La maldat apareix quan les indústries posen traves per restringir els usos o retirar

determinades substàncies del mercat. Hi ha hagut casos de substàncies que, durant molt temps, s'ha sabut que tenien efectes nocius -seria el cas de pesticides com el DDT- i s'ha contractat empreses

El que no està normativitzat no és més que una declaració de bones intencions o de bona conducta que no es compleix mai

de gestió de l'opinió pública per silenciar qüestions o negar dades que estaven costant la vida a molta gent", comenta de Prada. El naturalista indica que, al cap i a la fi, vivim en un planeta on tot el que fem servir acaba als organismes vius, cosa que pot tenir efectes molt perillosos. ◀

França, Dinamarca i Noruega ja prenen mesures

La campanya Hogar sin Tóxicos demana eliminar la presència del bisfenol als recipients d'aliments i begudes, que és la principal via d'entrada d'aquesta substància en el nostre organisme.

Posen el cas de França, on, el desembre passat, l'Assemblea Nacional va aprovar -per majoria absoluta- eliminar el BPA de qualsevol tipus d'aliment i beguda. La llei entrarà en vigor a partir de 2015 i, fins llavors, els productes que portin BPA ho hauran d'indicar a l'etiqueta. Això és el que demanen la campanya, Ecologistes en Acció i les altres entitats signants. "Ho volem portar al parlament perquè sabem que el que no està normativitzat no és més que una declaració de bones intencions o de bona conducta i no es compleix fins que hi ha una normativa executòria", afirma López. L'informe ja ha arribat als grups polítics i, de moment, Izquierda Plural i el Partit Socialista han presentat dues proposicions no de llei al Congrés. A més de França, Dinamarca o Noruega també estan prenent mesures independentment de l'Agència Europea.

Un disruptor endocrí desaconsellat per l'OMS

L'Agència de Seguretat Alimentària francesa va elaborar un informe on adverteix que, en experiments amb animals, es veu una associació dels nivells baixos de BPA amb quists ovàrics, hiperplàsia de l'endometri, avançament de la pubertat, efectes en l'esperma, en la formació de les neuroones i sobre la glàndula mamària, malalties cardiovasculars, diabetis, avortaments espontanis, alteracions de conducta, dèficit d'atenció, obesitat o el desenvolupament d'alguns càncers hormonodependents.

Fa pocs mesos, l'OMS va fer un informe sobre disruptors endocrins, substàncies que afecten el funcionament correcte de les hormones, on demanava que es reduís l'exposició humana a aquestes substàncies i el BPA és el disruptor endocrí més estudiat. Dins el cos, es comporta com les hormones femenines (estrògens), per això es diu que és estrogènic.

Però el BPA no està sol. Dins nostre, podem tenir centenars de substàncies tòxiques. Per tant, es podria produir un efecte sumatori, que, de fet, s'ha estudiat de manera concreta en un grup de substàncies on s'incloua el BPA, amb resultats dramàtics segons la Fundació Vivo Sano.

Prohibit en biberons

L'any 2011, la Comissió Europea va prohibir la presència del BPA als biberons i altres recipients destinats a l'alimentació infantil. De Prada ho considera una mesura molt parcial, tan sols un primer pas. "També caldria fer-ho en articles no dirigits a ells", comenta. El responsable de la campanya per limitar l'ús del BPA es mostra més preocupat encara pels efectes sobre els fetus i els embrions en formació en les dones embarassades. "Se sap que aquests contaminants, que tenen acció d'alteradors hormonals, poden tenir efectes molt més profunds i severos quan l'exposició es dona durant el desenvolupament embrionari, perquè s'estan formant els òrgans i les funcions de la futura persona i qualsevol canvi que es produeixi pot tenir conseqüències d'adults". Actualment, les dones embarassades no tenen cap protecció respecte al BPA i l'Organització Mundial de la Salut adverteix que s'han mesurat concentracions elevades al cordó umbilical i al líquid amniòtic fetal. De Prada lamenta que no s'estigui aplicant el principi de precaució que estableix la Comissió Europea. "Totes les coses en ciència sempre es podrien estudiar més, però el cert és que, a dia d'avui, hi ha una base científica suficient que adverteix de la perillositat del BPA i cal aplicar certes restriccions en lloc d'estar esperant una confirmació absoluta".

TRIBUNALS // EL TSJC I EL SUPREM VAN RATIFICAR QUE LA MOTIVACIÓ DEL VEREDICTE ABSOLUTORI VA SER ARBITRÀRIA I INSUFICIENT

El TC atura la repetició del judici al gendre dels Tous

Meritxell Guàrdia
manresa@directa.cat

El Tribunal Constitucional (TC) ha ordenat suspendre cautelarment la celebració del nou judici amb jurat popular que havia de començar el 10 de juny a l'Audiència de Barcelona contra Lluís Corominas, gendre de la família joiera Tous, per haver mort un home a la urbanització de Pineda de Sant Fruitós de Bages l'any 2006. El Constitucional ha ordenat aquesta suspensió després d'acceptar el recurs d'empara de la defensa i per no "causar un perjudici d'impossible reparació". Corominas va ser absolt, el juny de 2011, per un tribunal popular, que va considerar que actuava en legítima defensa i dominat per una por que li va fer perdre la percepció de la realitat. L'absolució va ser recorreguda per les acusacions al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), que va ordenar repetir el judici amb un altre tribunal popular perquè la motivació del veredictes va ser "insuficient i arbitrària", decisió que també va ser ratificada pel Tribunal Suprem (TS). La defensa de Corominas, però, va recórrer al Tribunal Constitucional perquè va considerar que ni el TS ni el TSJC podien tornar a valorar les proves que el jurat havia tingut en compte per absoldre Corominas. Després d'admetre el recurs d'empara de la defensa de Corominas, el TC haurà de decidir si, finalment, se celebra un altre judici o no.

L'actuació de Corominas es remunta al 9 de desembre de 2006, quan, sota el càrrec de cap de seguretat de la família Tous, va disparar dos trets mortals contra un dels dos ocupants d'un cotxe situat davant el xalet del matrimoni Tous, situat a la luxosa urbanització de Pineda de Sant Fruitós de Bages. Presumptament, la víctima i un acompanyant havien intentat robar a la casa, tot i que els suposats lladres anaven desarmats.

UNA ABSOLUCIÓ POLÈMICA

El dia 1 de juny de 2011, es va donar a conèixer el veredictes d'absolució del jurat popular de l'Audiència Provincial de Barcelona, que va considerar com a eximents la legítima defensa i la por insuperable per absoldre Corominas, que s'enfrontava a una pena d'onze anys sota l'acusació d'homicidi. El jurat va estimar que l'acusat havia actuat de forma "proporcionada" al perill, basant-se en "l'efecte túnel" (alteració de la percepció visual i/o cognitiva) que patia Corominas. Cal recordar que els dos pre-

sumptes lladres anaven desarmats i es trobaven fora de la propietat de la família Tous quan van passar els fets. La defensa -a càrrec de l'exmagístrat de l'Audiència Nacional Carlos Bueren i Óscar Morales, ambdós del gabinet Uría Menéndez- va basar l'actuació de Corominas en el fet que aquest estava sotmès a una "por insuperable", que va fer que "patís una crisi de pànic". Aquest fet, però, va ser descartat per la psiquiatra forense, ja que una crisi de pànic paralitza la persona i crea una situació de bloqueig, cosa que no va passar en l'actuació de Corominas. A més, el jurat popular també ha considerat com a atenuant de reparació de dany el pagament de 150.000 euros que Corominas va fer a la família de la víctima.

Lluís Corominas va disparar dos trets mortals contra un home davant el xalet del matrimoni Tous l'any 2006

A banda d'això, el tribunal va admetre que Corominas havia mentit diverses vegades, tant a l'atestat inicial com en relació al temps de l'actuació. Corominas va declarar que, quan es va aproximar al cotxe sospitosos, va interactuar amb els presumptes lladres donant-los l'alto, cosa que va ser descartada per les imatges de la càmera de videovigilància, que revelen que només va passar un segon des que el cotxe de Coro-

minas es va aturar fins que es va veure la primera detonació.

La resolució va crear molta polèmica sobre la legítima defensa i la professionalitat i la imparcialitat dels tribunals populars, tant entre l'opinió pública com en els àmbits professionals de la judicatura i l'advocacia. En aquest sentit, Josep Riba, representant de la família de la víctima en l'acusació particular, va declarar, després de conèixer l'absolució, que recorreria la sentència i demanaria la repetició del judici. Riba considerava que "s'havia aplicat incorrectament la legítima defensa i la por insuperable" perquè es van emprar com a eximents en comptes d'atenuants sense que es complissin tots els supòsits de la legítima defensa. El representant opina que "qualsevol jurat professional l'hauria condemnat", però que, en aquest cas, "va pesar més qui era l'acusat". Així doncs, la popularitat del cap de seguretat de la casa familiar del matrimoni Tous podria haver influït en el judici. La fiscalia també va recórrer la sentència i va demanar la repetició del judici.

SUPORT D'ELIT

El cas Tous va tenir molt ressò mediàtic i va aixecar la polèmica de la legítima defensa en un context marcat per diversos robatoris, alguns dels quals incorporaven discursos xenòfobs que relacionaven violència i migració. Aquest cas, que afecta una família de gran notorietat social com la de la marca de joieria Tous, va activar una opinió pública basada en la legítima defensa

El Tribunal Constitucional ha acceptat el recurs d'empara presentat per la defensa de Lluís Corominas / WIKIMEDIA COMMONS

de la propietat privada i a favor de la llibertat de Corominas, que es va plasmar en concentracions i comunicats de suport. A més, amb la Fundació Rosa Oriol -el patronat de la qual està format per bona part de la família Tous, Pilar Rahola, la dona d'Artur Mas Elena Rakosnik, Constantí Serralonga, Vicenç Mauri, Jordi Vall o Sor Lucía Caram-, s'ha difós una imatge "solidària" de Lluís Corominas, secretari de la Fundació benèfica. Per altra banda, la monja Sor Lucía Caram, que gaudeix d'una forta popularitat, ha protagonitzat diverses campanyes de suport i ha justificat l'actuació de Corominas. A Facebook, hi ha diverses pàgines que reclamen la llibertat de Corominas, com Força per Lluís Corominas, el nostre innocent o Justícia per a Lluís Corominas. En la descripció d'un d'aquests espais, es qualifica el fet com "un episodi amb una acció plena de valentia i que, en un país normal, li hagués valgut una condecoració". A més, des d'aquests espais, es mostra el clam per la seva llibertat, com els missatges de suport de la setmana passada, provinents de personatges com Vicenç Mauri (assessor econòmic d'Artur Mas), el cineasta Joan Soler o empresaris com Ramon Cobos Blesa.

A les xarxes socials, també han sorgit activitats de suport que, tot i que han comptat amb una assistència minoritària -com una sortida del febrer de 2011 al monestir de Montserrat per encendre espelmes per la seva llibertat-, han tingut ressò als mitjans de comunicació de la zona. ◀

SANITAT // LA COMPAREIXENÇA PARLAMENTÀRIA DEL PRESIDENT DEL GRUP SERHS CONFIRMA LES INFORMACIONS PUBLICADES PER LA REVISTA 'CAFÈ AMB LLET'

Bagó: l'home que va guanyar 50 milions contractant-se a si mateix

Jesús Rodríguez
@albertmartnez

L'actual president del Grup Serhs, exalcalde de Calella i exdirector general del Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC) va confirmar, en seu parlamentària, que les seves empreses van rebre sis adjudicacions de serveis d'àpats a hospitals integrats dins el consorci públic que ell dirigia. Bagó va negar que això fos un tracte de favor, argumentant que aquests contractes en l'àmbit sanitari només suposaven l'1% de la facturació de Serhs o, dit d'una altra manera, va reconèixer que, mentre dirigia el CHC, es va embutxacar 50 milions d'euros.

Ramon Bagó va comparèixer al Parlament de Catalunya el 3 de juny, en el marc de la comissió d'investigació sobre les irregularitats en la gestió sanitària a Catalunya. Després de les informacions publicades per la revista *Cafè amb llet* i a l'edició catalana d'*El País*, els grups parlamentaris el van bombardejar amb preguntes. Bagó, empresari de Calella i militant de CiU, nascut en aquest municipi del Maresme l'any 1934, va negar haver utilitzat les seves influències per aconseguir cap adjudicació de serveis d'àpats a hospitals catalans, però, tot seguit, va dir: "Si hagués tingut capacitat d'influir, hauria aconseguit trenta adjudicacions i no només sis". Cadascuna de les seves frases i la manera com les va dir reforçaven la tesi que Bagó, des de finals de la transició, s'ha consolidat com un poder fàctic dins el sector dels negocis de CiU i ha exercit -sense amagar-se'n massa- la pràctica de les portes giratòries entre la política i l'enriquiment personal.

"Si hagués tingut capacitat d'influir, hauria aconseguit trenta adjudicacions i no només sis"

Va entrar a la sala saludant efusivament tothom, amb un to condescendent i amistós, però amb un comportament que deixava clar que està acostumat a manar i, a més, li agrada. Als seus 79 anys, continua al capdavant d'un dels hòldings empresarials més poderosos de Catalunya, però, quan es va dirigir als diputats i les diputades, va voler diluir el seu gran poder assegurant que la societat anònima que s'amaga darrere les sigles

SERHS (Serveis Mancomunats d'Hostaloria i Similars, Societat Cooperativa) estava a les ordres de les prop de 1.586 sòcies cooperatives que la integren. En contrast amb això i només entrant a la web de l'empresa, es pot confirmar que Bagó i els seus fills copen la presidència, la vicepresidència i la direcció general del hòlding.

Pocs minuts abans, l'advocat Francesc Josep María havia comparegut a la sala i, després de presentar-se com un dels artífex

de l'actual sistema sanitari català -que, en paraules seves, és l'enveja de països d'Europa i de l'Amèrica Llatina-, va pronunciar frases molt reveladores: "Durant els primers anys de la democràcia, anàvem amb una mà al davant i una al darrere, vam buscar els millors de cada sector per construir l'actual sistema: en Josep Costa del món del tèxtil, en Manel Corredor, en Robert Pujol del transport, l'Antoni Esteve dels laboratoris i en Ramon Bagó de l'hostaloria; eren els mil-

Ramon Bagó a la Comissió d'investigació sobre les irregularitats en la gestió sanitària a Catalunya el 3 de juny / PAU RIERA

lors". Tots els noms citats per Josep María van veure créixer de manera exponencial les seves empreses gràcies a les adjudicacions de negocis licitats pels governs de Jordi Pujol durant les dècades dels anys vuitanta i noranta. Josep María, que precisament va ser l'advocat de Josep María Vía -assessor d'Artur Mas- en el procés judicial contra els periodistes de *Cafè amb llet*, ha estat el responsable de dissenyar tota l'estructura jurídica que determina les relacions entre centres sanitaris i consorcis hospitalaris a Catalunya.

"CAP PROBLEMA"

Malgrat l'evident incompatibilitat, segons Bagó, el fet que ell dirigís el Consorci Hospitalari de Catalunya i, alhora, fos president d'un grup empresarial que es presentava als concursos per les adjudicacions de serveis de cuina, mobiliari o neteja dels hospitals associats "no era cap problema". Quan, durant un consell d'administració, hi havia una licitació sobre la taula on es presentava Serhs, Bagó s'aixecava de la taula i sortia de la sala. Segons ell, aquesta actitud demostra la seva imparcialitat. La veritat, però, és que alguns dels que quedaven a la sala o dels que havien de decidir qui s'enduïa els succulents contractes havien estat nomenats a dit per ell mateix, com van demostrar els informes de la Sindicatura de Comptes en referència als hospitals de Mataró i de Badalona.

Quan sortia de la sala, es va creuar amb Núria Paniello Terrassa i li va demanar: "Diga'ls que sóc una bona persona"

En relació a l'adjudicació d'un contracte pel mobiliari de les Cotxeres Borbó, Bagó, de cop i volta, va perdre la memòria i va dir: "Allò van ser quatre cadires", tot i que la factura pujava a 450.000 euros. El compareixent, abans de marxar, va tornar a recalcar que només un 3% de tots els seus negocis provenien de licitacions públiques de la Generalitat (una tercera part en l'àmbit sanitari), xifra que suposa més de 150 milions d'euros en deu anys. Quan sortia de la sala, es va creuar amb Núria Paniello, expresidenta del Consorci Sanitari de Terrassa, que compareixia a continuació, i li va demanar en veu baixa: "Diga'ls que sóc una bona persona". ◀

OPINIÓ LLIURE

Síria: vells malencerts per violències anunciades

Francesc Benítez
Centre Delàs d'Estudis
per la Pau
@CentreDelas

La situació de Síria és alarmant. Cada dia veiem com la població pateix una violència descomunal. Ja es compten més de 70.000 víctimes des del començament del conflicte a 2011.

Ara ja es parla obertament que la única alternativa és que l'oposició rebel pugui fer front als atacs per exercir pressió sobre el règim d'al-Asad. Ara ja es parla d'aixecar l'embargament de venda d'armes a Síria. Ja ho defensen obertament el Regne Unit, els Estats Units i França. La justificació és ben senzilla: si els rebels no són ajudats militarment per les potències occidentals, quedaran en mans de les ajudes dels països del Golf i es generaran posicions més extremistes: les runes i els damnificats que quedin seran menys propicis a Occident.

Tot plegat ens recorda conflictes d'un passat relativament proper on s'enfrontava als moviments socials pacifistes que reclamaven solucions no militars contra la

situació d'alarma i d'emergència humanitària (Bòsnia, Kosovo): S'ha d'actuar! La situació és insostenible! El poble pateix! S'ha d'acabar amb la bogeria del dictador, la comunitat internacional te el deure moral d'intervenir militarment!

De manera anàloga, el discurs que comença a fer-se lloc és que la comunitat internacional s'ha de sumar i trobar una solució al conflicte sirí que passa per la injecció d'armes entre els grups rebels que s'han guanyat el qualificatiu d'oposició legítima al règim.

Cada dia veiem com la població siriana pateix una violència descomunal

Malauradament ja no tenen veu les i els activistes per la noviolència de dins del país i qui es troben a l'exili, ja no compta el Comitè Nacional de Coordinació pel Canvi Democràtic, ni sembla que hagin de tenir en compte els acords de la Declaració de Ginebra sobre Síria de gener de 2013.

Però no ens cansarem de dir que els fets d'ara són la conseqüència directa de les accions i de les omissions del passat. De la estratègia d'invertir en la preparació de la guerra en comptes d'invertir en la generació de la pau.

Només cal examinar per exemple l'informe¹ que va realitzar l'organització Human Rights Watch a 2010 per mostrar el balanç dels deu primers anys del manament de Baixar al-Assad quan al respecte als drets humans i a la promoció de les llibertats. L'informe és demolidor i examina la situació política i social de Síria des de cinc aspectes fonamentals: repressió de l'activisme polític i pro Drets Humans; restriccions de la llibertat d'expressió; tortures; tractament a les minories kurdes; i desaparicions.

Cinc fenòmens que haurien donat la oportunitat a la comunitat internacional per actuar de forma proactiva des de cinc fronts diferents amb totes les eines civils disponibles, buscant el consens de tots els estats possibles i, probablement, amb molts menys recursos econòmics que els que es destinen a la despesa militar dels participants. En definitiva, cinc oportu-

/ PAU BARRENA

nitats perdudes per demostrar que existeixen mitjans per "construir democràcies" alternatius a les intervencions militars com la de Iraq, Afganistan o Líbia.

És indubtable que s'han pres iniciatives. El mateix informe repassa els registres dels intents de diàleg entre els que es troba el de la Unió Europea el 2005 o el dels Estats Units el 2007, però poder la lògica de la diplomàcia de les potències que actua fent servir el doble joc d'acostar-se al diàleg d'una banda mentre s'intenta mantenir la quota de poder geopolític per l'altre, es mutila a sí mateixa i resulta inútil per portar a règims com el sirí a una veritable transformació que detingui la repressió contra els seus ciutadans. En el fons, no són més que vells malencerts i velles incapacitats per noves violències llargament anunciades. ◀

NOTA:

1. Human Rights Watch. *A Wasted Decade. Human Rights in Syria during Bashar al-Asad's First Ten Years in Power.* www.hrw.org/sites/default/files/reports/syria0710webwcover.pdf

PERSPECTIVA

Dret a decidir, dret a l'avortament lliure i gratuït!

Núria Rodríguez
CUP Tortosa
@La_Directa

La maternitat, una tria lliure o una imposició social? Aquest és el vertader debat que s'està produint actualment vers l'anunciada reforma de la llei actual de l'avortament.

El PP va anunciar, només arribar al poder, el seu compromís de canviar l'actual llei d'avortament i tornar a la llei dels supòsits que hi havia a l'Estat espanyol fins el 2010 (només era legal avortar sota un d'aquest tres supòsits: perill de la vida de la dona, malformació del fetus o incapacitat psicològica de la dona). Compromís adquirit amb l'església catòlica.

Durant els últims temps escoltem sovint de veu de polítics de dretes, representants de l'església i mitjans de comunicació ultraconservadors discursos en contra del dret a d'irrupció d'embaràs i a favor de la vida. Però realment ens podem arribar a creure que aquells que fan homenatge a feixistes responsables de milers d'assassinats, defensen el dret a la vida? És creïble que aquells que financen guerres per motius econòmics defensen el dret a la vida? Pot resultar realment fiable la defensa al dret a la vida d'aquells que amb les seues polítiques són responsables de les morts de centenars de per-

sones cada any intentant creuar l'estret per tenir un vida millor?

Llavors, si no parlem del dret a la vida, de què estem parlant?

Parlem d'imposar un model de família conservador i tradicional. Un model heteropatriarcal que imposa una relació entre home-dona desigual, que educa i atorga rols diferenciats en funció del sexe i que per tant relega a la dona a l'àmbit privat (tasques de la llar i cura dels fills/filles). Una dona que no controle la

Només quan la ciutadania pressiona des del carrer s'assoleixen drets

seua pròpia maternitat, que no puga decidir si vol o no ser mare i quan vol ser-ho perquè continuen creient que la funció social principal de les dones continua sent la maternitat. Aquest és el model de família tradicional.

La maternitat, però, no pot ser una imposició, hauria de ser una tria conscient perquè ser mare és una gran responsabilitat i, com a tal, ha de ser assumida lliurement.

Les que defensem el dret a decidir de les dones, defensem el dret a la materni-

tat lliure. Nosaltres no imposem, només demanem llibertat d'elecció i demanem a l'estat que deixi de comportar-se de manera paternalista vers les dones, que deixi de tractar-nos com a menors d'edat perquè cap metge ni psicòleg tindrà mai més legitimitat ni criteri per decidir vers la maternitat d'una altra persona que la pròpia dona afectada.

Costa entendre que un estat que és declara laïc vulga imposar les seues creences religioses. Una llei que garantisca el dret a un avortament gratuït i lliure, no imposa a cap dona que avorte, només li permet l'opció de fer-ho. En canvi, les contràries a l'avortament pretenen imposar les seues creences a la resta i això no s'hauria de permetre al segle XXI.

Només quan la ciutadania pressiona des del carrer s'assoleixen drets, és amb la lluita que les dones vam aconseguir el dret al vot, al divorci i al treball remunerat. Cal lluitar si les dones volem tenir dret a decidir sobre les nostres pròpies vides. No escoltem últimament molt de boca del govern de la Generalitat parlar del dret de la ciutadania a decidir? No tenim també les dones dret a decidir sobre un aspecte tan important com la maternitat? Cal tenir clar el model de país que volem, un país lliure, capaç de garantir els drets de les dones perquè no ho oblidem: som la meitat de la població. ◀

/ JULIA ABALDE

CANVI DE RUMB

Selectivitat

Josep Rodríguez i Montserrat
Associació Educativa Can Palet
@CanPalet

Dimarts 11 van començar les PAU, una oportunitat de formació i d'ingrés al mercat laboral al qual no tothom hi pot accedir. Un total de 30.250 estudiants s'examinen des de dimarts, i durant tres dies, en les Proves d'Accés a la Universitat a Catalunya. Les proves per accedir a la universitat per aquells alumnes que provenen, bàsicament, de Batxillerat.

Però desenganyem-nos, no tothom realitzarà aquestes proves d'accés.

Hi ha unitats familiars en les aquesta ja no és una opció. Hi ha qui no pot accedir a l'ensenyament superior bàsicament perquè aquest és elitista:

Sense un suport econòmic, cada cop més important, és complicat poder-se formar. I hi ha qui no pot invertir en el seu futur perquè no té estabilitat ni a curt ni a mitjà termini.

És aleshores quan s'entra en aquest bucle de la pobresa i la precarietat laboral. Si hom no es forma tindrà més dificultats per millorar la seva situació socio-laboral, però si necessita ingressos de forma immediata, acceptarà qualsevol tipus de feina i no podrà destinar esforços a reduir el seu risc d'exclusió.

Els nostres governs volen convertir en privilegi el que és un dret i una evident necessitat social

I és aquí quan es fa palesa la macabra intencionalitat dels nostres governs en voler convertir en privilegi el que és un dret i una evident necessitat social. Cercant la manera de poder crear una multitud, cada vegada més gran, de ciutadans encasellats en unes estructures de les que no se'n puguin sortir.

En l'àmbit des del qual treballa Can Palet, és evident que la formació, a part de fer créixer la massa social crítica, és una condició necessària per poder accedir al mercat laboral. I, per tant, hem de lluitar per frenar i revertir el rumb que des de fa ja uns anys està entomant el sistema d'ensenyament estatal i nacional. ◀

IMPRESSIONS

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

El sector alimentari de cap per vall

Estel Malgosa Gasol
Terrassa

Durant les darreres dècades, el sector alimentari ha patit grans canvis, esdevenint un dels sectors més importants i rendibles de l'economia mundial i alhora més contaminants.

La major part dels aliments que mengem ha recorregut una mitjana de 5.000 quilòmetres abans d'arribar a les nostres cases. Aquests recorreguts fan necessari l'ús d'additius i conservants químics en gran part del què mengem. Fins hi tot, molts dels aliments fan viatges innecessaris, com és el cas dels porcs en l'Estat espanyol. El bestiar espanyol menja soia cultivada a Argentina i Brasil en grans monocultius, que utilitzen pesticides químics, llavors transgèniques i un sistema intensiu en petroli, deteriorant el sòl en pocs anys. Aquest model d'agricultura és responsable de la desforestació dels boscos i la selva amazònica, el desplaçament de comunitats i la ràpida erosió de terres fèrtils. L'abús del transport i del petroli en el mercat agroalimentari té costos mediambientals a nivell mundial.

D'altra banda, el preu que paguem pels aliments no deixa de d'augmentar. La borsa decideix el preu mundial d'aliments com la soia, el blat i el blat de

more; l'especulació alimentària ha incrementat de manera desproporcionada i deu empreses multinacionals controlen el mercat mundial de llavors. En un món on una de cada vuit persones pateix gana, el negoci dels aliments i la contaminació de la indústria agroalimentària no tenen cap sentit. El consum d'aliments de proximitat es presenta com una bona alternativa, disminuint la contaminació, redistribuint els beneficis i evitant l'especulació i els mercats oligopolístics. ◀

Incompetència o es riuen de nosaltres?

Carles Román Gimeno
Campdevàno

Senyor president de Renfe: vostè es riu de nosaltres o és incompetent? Creu que donen un bon servei?

Doncs no. Puigcerdà-Montcada i Reixac per via única: això suposa tres hores de viatge sense incidències. Barcelona-Vic està dins de la sisena corona de rodalies, i també per via única. Manresa-Lleida, igual, i d'Arenys de Mar a... Podria continuar però no en tinc ganes, em deprimeix. ◀

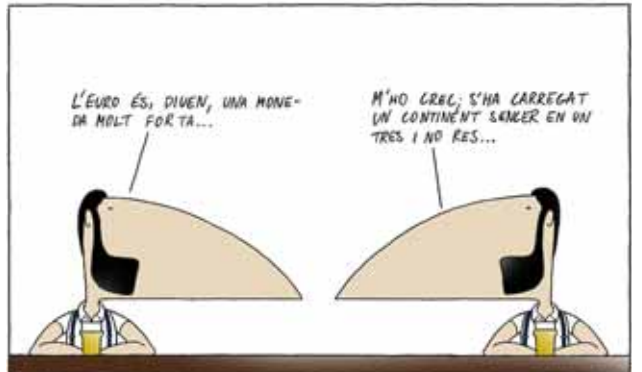
PENSEM

/ ROBERT BONET

EL RACÓ IL·LUSTRAT

PITU PITARCH

PITU PITARCH

COM S'HA FET...

Aquesta setmana hem fet assemblea general a Premià de Mar. Va ser el dissabte a Can Sanpere, nou centre social que fa tres mesos que es va okupar a la vila maresmenca. És una antiga fàbrica de paracaigudes molt gran, ben situada i amb molt suport veïnal, cosa que fa preveure que serà un espai de lluita i reivindicació important a Premià. La corresponsalia del Maresme ens va acollir molt bé i la paella vegeta-

riana del dinar va ser espectacular. Agraïm la feina feta a la Sara, el Quique i els cuiners. A l'assemblea, vam constatar que podrem fer tota la feina prevista amb la web i el procés d'A+4, gràcies al suport que estem rebent amb la campanya de micromecenatge. Tot plegat començarà el setembre. Un altre punt fort de la reunió va ser el de les corresponsalies, que s'estan organitzant i enfortint. Fins la setmana que ve. Salut!

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.directa.cat
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència. // Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. // Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il.lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM?

REDACCIÓ Estirant del fil David Bou i Marc Font Ribas **Així està el pati** Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Lèlia Becana i Maria Manyosa **Quaderns d'Il·lacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hibaí Arbide, Gala Pin i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** Salut Vila **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Núria Frago **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Blai Lindström **SUBSCRIPCIONS I DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Jordi Raymond **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineo **DISSENY GRÀFIC** Jose Tèllez, Sergio Espin i Núria Ribes

CORRESPONSALIES

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDA: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: hortadirecta.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARESME: maresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PONENT: terresponent@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

AQUEST NÚMERO S'ENVIJA A IMPREMTA EL DIA 11

MIRALLS

Mariona Ferrer

“La democràcia participativa és una demanda social”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Una altra presó és possible?

pàg. 6 i 7

La pau neoliberal

Les ciències socials i els mitjans de comunicació han dedicat hores, pàgines i esforços a estudiar els conflictes i la violència. Sempre és més fàcil estudiar l'esclat de la guerra que el contínuum pla, lent i complex de la pau. Però cal aturar-se a estudiar les estratègies, els mecanismes i els factors complexos de la construcció de pau. La pau és neutral? És bona en si mateixa? És cert que la 'pau' i l'acció de 'peacebuilding' actuals són un invent occidental posterior a la Segona Guerra Mundial? Podríem dir que la construcció de pau impulsada per l'ONU, els Estats Units o la Unió Europea al món s'està fent servir com un instrument per imposar el sistema econòmic neoliberal? A Bagdad o a Rwanda, a Txetxènia o a Sri Lanka, a Palestina o a Colòmbia, quina pau ens ofereixen?

Iolanda Parra
afons@directa.cat

La pel·lícula de Ken Loach *Route Irish* –nom que pren de l'autopista que uneix l'aeroport de Bagdad amb la zona verda d'aquesta ciutat– té com a centre de la trama la mort de Frank, un home que va decidir allistar-se a un exercit privat a l'Iraq. L'any 2011, el guionista, Paul Laverty, escrivia en una columna d'opinió al diari *El País*: “La guerra s'està privatitzant a poc a poc i de manera deliberada davant dels nostres nassos”. Laverty feia referència a les dades presentades per l'especialista en l'Iraq Patrick Cockburn: en els moments més àlgids de l'ocupació del país, es podien comptar al voltant de 160.000 contractistes privats al país, molts dels quals, gairebé 50.000, eren personal de seguretat fortament armat. Actuaven com a soldats privats, guerrers corporatius o assessors de seguretat. “La guerra i l'ocupació posterior haurien estat impossibles sense la seva contribució”. Laverty posa èmfasi en el fet que, mentre aquests contractistes es jugaven la vida a l'Iraq, els directius d'aquestes empreses guanyaven fortunes: “David Lesar, conseller delegat de Halliburton (el conseller delegat anterior era Dick Cheney), va guanyar poc menys de 43 milions de dòlars el 2004. Gene Ray, de Titan, va obtenir més de 47 milions entre 2004 i 2005. J.P. London, de CACI, va ingressar 22 milions”.

Els Estats Units i els altres membres de la coalició multinacional creada per enderrocar el govern de Sadam Hussein a l'Iraq l'any 2003 van implantar –com a govern transitori– l'Autoritat Provisional de la Coalició, a la qual es va invertir amb autoritat executiva, legislativa i judicial –per sobre del govern iraquetà– des del 21 d'abril de 2003 fins a la seva dissolució, el 28 de juny de 2004, quan va transferir el

-
A l'Iraq, Colòmbia, Rwanda o Sri Lanka, els programes de construcció de pau han col·laborat a la perpetuació de la violència estructural
-

poder a l'anomenat Govern Intern Iraquí. Tot i que, abans de l'ocupació, l'Iraq tenia una economia centralitzada i prohibia que els negocis iraquians pertanyessin a economies estrangeres, l'Autoritat Provisional va expedir ordres que van privatitzar l'economia del país i la van obrir a la inversió estrangera. L'Ordre 17, per exemple, establia que els agents de les companyies privades que operaven a l'Iraq no estaven sotmesos a la legislació iraquiana i que, per ser processats, calia el consentiment del país de procedència.

Així doncs, l'Ordre 17 garantia immunitat a les contractistes estrangeres. Amb la mediàtica sortida americana del país, l'Iraq intenta renèixer de les cendres d'un conflicte brutal que encara perdura. L'economia iraquiana, però, ja no serà l'economia intervenguda i amb forta presència estatal de l'època de Saddam Hussein, sinó una economia liberal, molt oberta a les empreses estrangeres.

Violència cultural i estructural

Tornem a l'inici per posar la construcció de pau en context i entendre a què ens referim quan parlem de pau i de violència. El fundador dels estudis en investigació de pau, el noruec Johan Galtung, va ser pioner a assenyalar que la violència pot tenir, com a mínim, tres manifestacions. En primer lloc, la violència directa, física o verbal, que és la més visible i té la guerra com a expressió més extrema. Però aquesta acció humana no neix del no-res, sinó que té les arrels en els altres dos tipus de violència. D'una banda, la violència cultural, que és la suma de tots els mites, les glòries i els traumes que serveixen per justificar la violència directa. La violència estructural, per últim, consisteix en l'existència d'una determinada estructura repressiva, explotadora i alienadora, que provoca injustícies, desigualtats i privacions a determinats grups. És visible a través de les seves conseqüències: la pobresa, la desigualtat, la marginació i la gana.

No s'ha demostrat que hi hagi una relació positiva entre l'obertura econòmica i els processos de pau

En els casos recents de l'Iraq, Colòmbia, Rwanda o Sri Lanka, els processos de pau i els programes de construcció de pau s'estan aplicant amb una perspectiva neoliberal. Més que ajudar a posar fi a tot tipus de violència, col·laboren a perpetuar la violència estructural –almenys la inherent al sistema capitalista neoliberal– als països en situacions de postguerra. Doctrina del xoc, doctrina del desastre: la *pax neoliberal* ens descobreix els mecanismes del capitalisme del desastre per imposar, després del trauma col·lectiu de la guerra, un nou ordre econòmic i social allà on ho tenia complicat. La periodista canadense Naomi Klein, al llibre *La doctrina del xoc*, sosté que les polítiques econòmiques de lliure mercat

–basades en les tesis de Milton Friedman i de l'Escola de Chicago– s'han implantat en alguns països no perquè rebessin el suport de la població, sinó perquè s'ha aprofitat la conjuntura de l'impacte, la commoció i la confusió que suposen els desastres i les guerres en la psicologia social de les ciutadanes per fer reformes que, en un altre moment, serien impopulars. Klein, entre altres exemples, descriu el que va passar a l'Iraq després de la invasió de 2003 com el cas de doctrina del xoc més complex que mai s'hagi dut a terme.

Un oficial de seguretat privada amb la cara coberta dins un helicòpter Chinook acompanyant l'administrador civil dels EUA a l'Iraq L. Paul Bremer al 2003 - Karel Prinsloo

D'altra banda, la teoria de la doctrina del xoc de Klein també ens aporta instruments per desconstruir els discursos de la por que plantejaven la pau neoliberal com a única alternativa a la guerra. El llibre despulla els arguments de les poderoses que aprofiten les guerres –i també la pau– per imposar allò que, democràticament, hauria estat inacceptable. Per això, el llibre de Klein és una eina d'alliberament mental col·lectiu per ajudar a reconstruir un concepte de pau global deslliurat de qualsevol vestigi capitalista.

El folklore de la pau liberal

L'experiència nord-americana a l'Iraq evidencia la importància i la vigència –tot i haver estat publicada l'any 1937– de l'obra de Thurman Arnold *Folklore del capitalisme*. Arnold qualificava de folklore la forma fonamental que pren l'acció ideològica i política del capitalisme mitjançant l'economia i el dret com a ciències i institucions de l'ordre social i va identificar les principals idees del folklore capitalista a l'Amèrica dels anys trenta, bàsicament, "l'essència metafísica o irreal d'aquests principis", unes creences ideològiques i quasi religioses que encara avui trobem implantades –amb matisos i transformacions– en el discurs de les defensores a ultrança del capitalisme.

Les potències occidentals implanten els seus sistemes de coneixement als països on intervenen "a favor de la pau" com si fossin universals

L'aspecte folklòric del capitalisme també arriba a l'àmbit de les estratègies de guerra i de les polítiques de *peacebuilding* de les grans potències. Els Estats Units i altres institucions clau de governança global han desenvolupat la teoria i la pràctica del *peacebuilding* per imposar l'economia política neoliberal. Segons ha escrit Eric Herring al capítol "Neoliberalism Versus Peacebuilding in Iraq", dins el llibre col·lectiu *Whose Peace? Critical Perspectives on the Political Economy of Peacebuilding (New Security Challenges)*, des de la invasió del país, hi ha hagut "un descens dràstic pel que fa a les prestacions de benestar, tot i el dret gairebé universal en tots els sectors –salut, treball, protecció i pensions". Una tendència absolutament contradictòria als desitjos d'un 65% de les iraquianes, que, segons un sondeig d'opinió de 2004, preferien que l'Estat tingués un rol més important en l'economia, xifra que contrasta amb el 5% que volia que aquest rol es reduís.

Tal com s'indica a l'*Oxford International Encyclopedia of Peace*, el neoliberalisme, com a projecte geopolític, "continua rebent suport i sent implementat, com evidencien la invasió liderada pels Estats Units l'any 2003 i l'extensió de les operacions militars dels EUA a l'Àsia Central, l'Àfrica subsahariana i altres llocs". De fet, en aquesta mateixa obra, s'afirma que el neoliberalisme pot haver constituït l'amenaça més gran per a la pau des de la Segona Gue-

rra Mundial. La pràctica de la construcció de pau internacional ha estat més a prop –segons Herring– d’una imposició neocolonial que afavoreix el negoci per sobre del benestar i deixa de banda les necessitats de la ciutadania. No és un procés tecnicista neutral, que avalua les condicions en el terreny i elabora les millors opcions polítiques per a una societat particular, sinó, en paraules del professor Mandy Turner, un “projecte ambiciós que intenta reformar societats esquinçades per la guerra en el producte final d’Occident, és a dir, una economia liberal i un Estat liberal”.

–
Cal impulsar la integració de les demandes locals en els processos de construcció de pau

–
Des de la dècada dels 80, aquest vincle entre pau i capitalisme guanya vigor per la creença d’una correlació positiva entre la integració econòmica i les relacions pacífiques interestatals. Tot i l’evidència de la influència del neoliberalisme, les “dimensions econòmiques dels problemes polítics i socials en l’àmbit de la construcció de pau han estat silenciades o deixades al camp de l’econometria sota l’ègida de les institucions financeres internacionals”. Els processos de pau recents –“acords entre elits polítiques que tenen com a objectiu no tant la pau com la reconfiguració de l’hegemonia domèstica i/o la legitimitat internacional”– són processos “reformistes, conservadors, lluny de ser fenòmens revolucionaris, a més de no proveir una

base per a la transformació social necessària per a una pau sostenible”. Aquesta és l’opinió de Jan Selby, autor de la recerca *The Political Economy of Peace Processes*. Però cal tenir en compte que, en els processos de pau, les elits locals són les que ocupen la part central, mentre que, en el *peacebuilding*, els agents principals són les organitzacions internacionals i les occidentals liberals, fet que converteix la construcció de pau en “una missió civilitzadora neocolonial”.

L’estratègia de la ‘pax neoliberal’

Pel que fa al *peacebuilding*, l’estratègia és fàcil de dissenyar: es determina que les societats devastades per la guerra estan atrapades en un “cercle viciós de pobresa, desesperació i violència”, una situació que reclama la intervenció dels poders estrangers i les organitzacions internacionals. La funció d’aquests poders rau a ajudar a invertir aquestes dinàmiques vicioses i convertir-les en virtuoses, sota la premissa que el creixement econòmic i l’estabilitat promouran la pau. A més, el pensament liberal assumeix que les grans empreses i els *homes de negocis* són un element essencialment positiu i poderós per a la pau. Tanmateix, no s’ha demostrat que hi hagi una relació positiva entre l’obertura econòmica i els processos de pau. La Gran Bretanya durant el segle XIX i els Estats Units durant el segle XX i principis del XXI no només han estat impulsors del mercat lliure liberal, sinó també de la majoria de guerres d’importància. D’altra banda, sovint, els processos de pau han coincidit amb períodes de transformació econòmica neoliberal. Per exemple, el procés araboisraelià de mitjans dels 90 –seguit per la liberalització dels

mercats de capital d’Israel– o el cas del procés de pau a Irlanda del Nord, gairebé simultani a una gran entrada de capital nord-americà a la República d’Irlanda.

Amenaça al benestar social i cultural

El fet que l’enfocament actual de la construcció de pau estigui cooptat per una perspectiva liberal fa que alguns autors critiquin l’anomenada *pau liberal*, un concepte kantíà que George W. Bush va aprofitar per justificar les invasions de la seva administració, referint-se als beneficis de la democràcia i la llibertat per a les societats oprimides.

El director del Centre pels Estudis de Pau i Conflicte, Oliver P. Richmond, considera que aquest enfocament es “va convertir en un mantra a la doctrina dels Estats Units, la Unió Europea i les Nacions Unides” i creu que es tracta d’una construcció de pau que no respon a les necessitats socials, sinó que promou “una cultura de dalt a baix, de creació de riquesa neoliberal en una situació en què és probable que les institucions siguin cooptades per les moltes elits que van dur a terme el conflicte”. Una vegada més, Occident i les potències del Nord implanten els seus sistemes de coneixement als països on intervenen “a favor de la pau” com si fossin universals, posant el focus en les institucions democràtiques i de mercat com les precursors del benestar.

Una mostra d’aquesta occidentalització és l’èmfasi que posen els programes de construcció de pau a crear i promoure una societat civil vibrant, prenent-la com la representació autòctona de la pau, quan, en realitat, la “societat civil” representa, segons Richmond, “un punt de vista occidental

dels actors no governamentals, els ciutadans, subjectes, treballadors, consumidors i les institucions”. El mateix autor critica aquesta distància entre els “actors indígenes” i una “societat civil manipulada, promoguda artificialment i imaginada per actors internacionals”.

–
Els Estats Units i altres institucions clau de governança global han desenvolupat la teoria i la pràctica del ‘peacebuilding’ per imposar l’economia política neoliberal

–
Aquest procés global de construcció de pau liberal en entorns de postguerra és, també, la causa de les resistències de la població local per raons culturals i identitàries. Segons Manuel Castells: “La modernització i la liberalització a través de les pràctiques de construcció de pau porten a la reafirmació de les identitats locals com a reacció”. Cal impulsar, doncs, la integració de les demandes locals en els processos de construcció de pau per evitar situacions com la que il·lustra la inspirada cita d’un jove bosnià al llibre *Troublemakers or peacemakers? Youth and post-accord peace building*: “Tenim una pila d’edificis nous i projectes de reconstrucció, però no veiem un futur brillant per a nosaltres... Gent que no té cap idea sobre el que enfrontem en la nostra vida quotidiana ha decidit per nosaltres”.

La commoció que suposa una guerra permet fer reformes que, en un altre moment, no serien acceptades

–
Jean-Claude Coutausse

La violència estructural provoca injustícies i desigualtats

–
Tuca Vieira

Mariona Ferrer: “La democràcia participativa és un

Paral·lelament al cruent escenari que instaura la vulneració de drets socials al seu pas, diverses expressions de protesta –a l’espai públic i també a l’esfera econòmica– han canalitzat l’exacerbada violència dels governs i les institucions cap a un creixent empoderament ciutadà. Sota el temporal, marcat per decisions que reprodueixen sistemàticament el germen de la crisi –la dinàmica del benefici pel benefici, deslligada de tota responsabilitat pública– i per escons assedegats de legitimitat arreu d’Europa, han madurat experiències participatives sanes a peu de carrer, que han nodrit la vida democràtica. L’auscultació que fa Mariona Ferrer, experta en participació política no electoral, de l’escenari de crisi social a Catalunya detecta unes ànsies generalitzades –i sense precedents– de superar l’esquema institucional heretat dels pactes amb l’engranatge dictatorial. Els perfils ciutadans que avui connecten amb les formes no institucionalitzades de fer política s’han eixamplat i, amb el bagatge del 15-M a l’esquena, Ferrer percep que ens trobem en un moment de transició cap a una democràcia real.

Meritxell Rigol i Barbarà
entrevista@directa.cat

Quin escenari polític dibuixa la combinació entre la desconfiança en les institucions i l’auge de formes participatives de protesta?

Partint d’una concepció estreta de la política, estrictament com a forma institucionalitzada, ens quedem amb la visió negativa de la desafecció. És la que pretenen les elits, per fer creure que només determinats perfils ciutadans poden fer política. Si obrim el ventall del que és la política, ens trobem en un moment d’elevadíssima mobilització i discussió. És comparable al període de la transició. Tot i que, a partir de la dècada dels 90, els nivells de protesta van ser relativament elevats a Catalunya i a l’Estat, la protesta era molt més fluctuant. A partir de la crisi, amb el moviment dels indignats com a punt d’inflexió, hi ha un retorn al carrer. Ens trobem amb una gran ampliació de la politització de persones que tenien el potencial per participar però no ho havien fet i amb un discurs molt crític amb el model de democràcia representativa. Si ens fixem en diferents

indicadors d’anàlisi, és evident que anar a votar per escollir representants és un model de democràcia obsolet, però els partits del poder, encara que se la posin a la boca, no creuen en la democràcia participativa. La partitocràcia creada defensa l’*status quo* on té interessos.

–
“La transformació social era molt més difícil abans de comptar amb l’ampli ventall de perfils ciutadans que ha participat i participa de l’escenari de crisi”

–
Pel que fa a l’augment de la qualitat democràtica en el mapa de la participació, podem dir que la crisi social està tenint un vessant positiu?

Des d’un punt de vista igualitari, és a dir, de participació de les persones amb menys recursos econòmics i educatius, hem guanyat qualitat. Moviments com la PAH han aconseguit un innegable empoderament de persones que, fins ara, es trobaven fora de les xarxes tradicionals de mobilització. Igualment, en el moment àlgid dels indignats, moltes persones que no havien tingut experiències de politització es van afegir a la protesta de la plaça. Ara, hi ha un sector de gent que s’ha quedat a casa o que està activa a la xarxa, però,

davant d’un procés de crisi del sistema i davant la necessitat de repensar i regenerar el model democràtic, aquesta gent hi és. La transformació social era molt més difícil abans de comptar amb aquest ventall ampli de perfils ciutadans que ha participat i participa en l’escenari de crisi i del canvi d’actituds que ha motivat. Un sector molt ampli de ciutadania desafecta ha passat a formar-ne part i no sé si els partits tradicionals són conscients que hi ha un sector de població jove, molt més crític amb la democràcia representativa, que pot canviar les regles del joc.

L’ampliació de la politització crítica de la ciutadania ha tingut una traducció en el terreny del mercat, en la producció i el consum?

És molt difícil ser coherent amb l’elecció ètica o política dels productes que comprem. Pots voler productes ecològics o fets en condicions laborals dignes, però el marc del capitalisme s’imposa. Els recursos ens limiten i acabem cedint, per exemple, davant les grans cadenes de supermercats. Ara bé, sí que ha crescut la conscienciació en les pràctiques de consum, cosa que s’ha de sumar a les noves estratègies, com l’intercanvi en xarxa. Aquests darrers anys, també hi ha hagut una allau de cooperatives de consum i de treball.

L’expansió del cooperativisme a Catalunya s’ha de llegir com un tret que forma part del comportament polític de la societat?

Té un component d’estratègia de supervivència i un component de pràctica política. No és secundari que el traspassi

FOTOGRAFIA
Bárbara
Boyeró

a demanda social”

d'informació sobre els espais col·laboratius existents i sobre les facilitats per engegar una cooperativa de treball hagi augmentat a través de la xarxa i dels espais d'activisme. Les realitats del món del treball han canviat molt i hi ha molta gent que comença a pensar en la forma de la cooperativa. És un fenomen que surt de la base i s'ha evidenciat que el cooperativisme és una alternativa real.

L'opció de la cooperativa pren volada davant un panorama de precarització. Les condicions laborals influeixen en l'escenari de participació del país?

El fet de viure amb uns nivells de precarietat tan alts –les generacions joves i les no tan joves– comporta efectes contradictoris en l'activisme. D'una banda, en un escenari on s'han trencat les regles del joc de les oportunitats, la frustració d'expectatives pot motivar estratègies de radicalització contra les institucions. La precarietat ajuda a entendre una visió molt crítica del sistema polític. Per l'altra, com-

–
“No sé si els partits tradicionals són conscients que hi ha un sector de població jove que pot canviar les regles del joc”
 –

paginar l'activisme amb unes vides que es mouen entre l'atur –a vegades amb subsidi, d'altres sense– i el desenvolupament de diverses feines simultànies per aconseguir un salari suficient no permet tenir la disponibilitat temporal ni la tranquil·litat mental necessàries per implicar-s'hi. La precarietat laboral té repercussions clares en l'eficàcia de l'acció col·lectiva. És una condició que du intermitència als moviments socials.

Un altre element que dona forma al mapa de la participació és la repressió. La freqüència de l'abús policial a què han convidat els governs limita o bé atia la protesta ciutadana?

De nou, dona lloc a fenòmens paral·lels. La repressió policial respon a l'estratègia de les elits quan té un efecte desmotivador per un sector de la ciutadania que no es troba còmode en un espai amb violència potencial. I l'Estat pot exercir-ne molta. En paral·lel, s'han creat estratègies de defensa contra la repressió. Ha augmentat la informació sobre els drets individuals i d'organització en les manifestacions i també els grups de suport, per exemple, d'assessorament legal davant la repressió. Històricament, veiem que, a les societats on hi ha més repressió policial, es generen estratègies més radicals de protesta i la violència de l'Estat du a criminalitzar els moviments socials. L'estigmatització d'alguns col·lectius com a radicals, perillosos i molt minoritaris és un mecanisme bastant clàssic del poder. Ara bé, la situació actual no és com la de fa deu anys, quan la repressió contra les mobilitzacions dels alterglobalització, tot i que se sabia, no comptava amb la difusió d'estratègies de resistència des dels moviments. La democratització de l'accés a la informació és un punt d'inflexió. Un exemple clar d'això és la difusió del testimoniatge d'Ester Quintana a través de la xarxa, que ha tingut un impacte brutal.

Aquestes peces encaixades conformen un escenari polític nou propi de la crisi social?

El canvi és que la violència estructural és molt més gran –en termes de condicions de vida– i que la ciutadania acumula molta més ràbia. Les persones pateixen tensions de vida molt fortes que poden motivar l'ús de la violència. Una estratègia com l'*escrache* és perfecta per canalitzar-les i donar-los la volta. A més, les retallades han propiciat que els àmbits educatiu i sanitari creïn experiències reivindicatives en contextos molt propers a les vides individuals i, per tant, l'impacte que pot tenir aquesta lluita en la socialització de diverses generacions és molt gran. La crisi ha donat lloc a un moment productiu perquè, ara més que mai, es parla de política en un sentit ampli.

Mirat des de l'angle de la participació ciutadana, sembla que, malgrat el paisatge socialment devastat que deixa el desmantellament dels drets socials, hi ha una construcció que resta dempeus

En el marc de la violència estructural i d'una conjuntura crítica que costa veure quan acabarà, em genera confiança que les pràctiques polítiques s'hagin democratitzat tant, amb l'ampliació dels perfils sociològics que han tingut experiències participatives. Feia molts anys que no es produïa un empoderament de la ciutadania de manera tan generalitzada. Ara, la democràcia participativa és una demanda social. Però obrir la porta al model vol dir incloure punts de vista molt diferents en la política i les elits –amb algunes excepcions i no pas d'un partit determinat– no compten amb l'aprenentatge per encerrar-s'hi. Pel que fa a la possibilitat que les governants actuals canviïn, sóc molt escèptica. Les institucions pseudodemocràtiques van per una altra via, però, el d'avui, és un moment de transició.

Una altra presó és possible?

El sistema penitenciari genera impotència. Castiguem les persones que delinqueixen –el 80% per vinculació amb el món de les drogues–, les empresonem i, d'aquesta manera, el problema s'oculta darrere d'un mur. Les institucions insisteixen que la reclusió pot ser rehabilitadora. Però les xifres ho contradiuen: a Catalunya, un 40,3% de les persones que han passat per la presó reincideixen. Durant els darrers vint anys, dins els centres penitenciaris de l'Estat espanyol, han proliferat experiències com les unitats terapèutiques i educatives (UTE), els mòduls de respecte (MR) o els departaments d'atenció especialitzada (DAE), que pretenen transformar el model i renovar el rol social d'aquests centres. És possible humanitzar les condemnes mentre continuïn existint les presons?

Alba Gómez i Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Com assenyalava l'estudi *Polítiques del càstig. Anàlisi comparativa del discurs de política penitenciària a: Dinamarca, França, Anglaterra i Gal·les i el Canadà* (2009), del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, avui gairebé tothom associa la sanció penal amb la presó. Aquesta associació, però, és fruit d'un fet històric que, de la mateixa manera que va sorgir, un dia també pot desaparèixer.

Les presons terapèutiques

Fa dues dècades, un educador i una treballadora social de la presó Model de Barcelona, Faustino García i Be-goña Longoria, es van traslladar a Astúries, a la presó de Villabona, amb l'objectiu de transformar el model penitenciari. Estaven cansades que el consum de drogues s'hagués estès tant dins la presó i que les institucions penitenciaris no volguessin resoldre el problema. Van crear un programa voluntari de reinserció anomenat Unitat

Terapèutica i Educativa (UTE). Avui, vint-i-un anys després de posar-lo en marxa, els resultats d'aquest programa es palesen amb una dada: mentre la reincidència de les exrecluses a l'Estat espanyol és del 60%, la de les participants a la UTE davalla fins al 25%. Una xifra assimilable al grau de reincidència de Noruega, que és d'un 20%, el més baix del món.

La metodologia de la UTE de Villabona, que va començar amb quinze persones i avui n'acull més de 500, radica en la transformació dels dos col·lectius més importants de la presó: les internes i el funcionari de vigilància. En aquests mòduls terapèutics, les vigilants tenen un paper educatiu i són corresponsables, juntament amb les persones internes, de la gestió de les tasques. Les recluses, que inicien la jornada a les set del matí, participen en tallers d'activitats manuals, musicals o esportives i també en la gestió de la neteja i del dia a dia. "L'objectiu prioritari de les UTE és crear un espai lliure de drogues i sense violència, on els interns assumeixin una sèrie de respon-

Manifestació contra les tortures i les presons a Barcelona el 4 de maig
 -
Robert Bonet

sabilitats", explicava Juan Carlos Argüeso, subdirector de seguretat de la presó, al diari local asturià *La Nueva España*. Però no totes les preses de Villabona opinen el mateix. Durant els darrers anys, la UTE ha obert les portes a les preses no drogodependents i moltes s'han mostrat receloses de la rutina estricta d'aquests mòduls. Tant, que cada vegada hi ha més persones que abandonen la unitat i per establir-se als mòduls de respecte (MR), un altre programa voluntari de reinserció que va néixer l'any 2001 a la presó lleonesa de Mansilla de las Mulas i que s'ha estès pel territori. En aquest altre tipus de mòduls, les persones internes reprodueixen les normes, els valors, els hàbits i les formes d'interacció de qual-sevol col·lectiu aliè a la presó.

-
"A l'Estat espanyol, la mitjana de temps de condemna és de set anys i mig, tot i que el temps recomanat per la UE és inferior a tres anys"
 -

Per a l'antropòleg Dario Malventi, que va fer un treball de camp a la UTE de Villabona de 2003 a 2007: "L'extensió de la UTE i dels MR no han canviat el grau de violència estructural de la institució penitenciària". De fet, malgrat la proliferació de les presons terapèutiques, no s'ha pres la decisió política de tancar els espais d'aïllament i de tortura. Així doncs, Malventi conclou

que "el projecte UTE i els MR serveixen perquè la Direcció General d'Institucions Penitenciàries legítimament millora de les condicions laborals dels vigilants i dels educadors i per fer més totalitàries les condicions de vida de les recluses". L'antropòleg, que va donar suport a la campanya Presó=Tortura, que pretén visibilitzar i denunciar els maltractaments a les presons, insisteix que "a les UTE, els interns i internes estan sotmeses a controls permanents de la seva vida privada, afectiva, laboral o social". Es produeix, amb paraules de l'antropòleg, un ritual de "càstig terapèutic" en què, d'alguna manera, la UTE és una presó dins la presó. "Una vegada els presos signen el contracte terapèutic, depenen de l'examen permanent de l'equip: guàrdies, psicòlegs, educadors, mestres, agents socials... que institueixen un nou tribunal de conducta", afirma Malventi, que enca, així, una polèmica sobre els avantatges i els inconvenients dels programes de reinserció. El funcionari de les presons també opina sobre aquesta qüestió: "És cert que les UTE aconseguixen molta reinserció, però també és cert que els reclusos problemàtics són derivats a altres mòduls perquè compleixen les normes", declarava un funcionari de Villabona a *La Nueva España*.

L'altaveu del Grup 33

L'any 2008, es va obrir el primer Mòdul de Participació i Convivència (MPC) a Catalunya, un model inspirat en les UTE que es va instal·lar a la presó de Lledoners (al Bages) per iniciativa

Les preses de les UTE han de seguir unes normes de conducta estrictes
-
LNE

del mateix centre. Aquell mateix any, va néixer el Grup33, una plataforma social impulsada per un grup de voluntàries de presons que consideraven que aquests centres s'havien convertit en escoles de delinqüència. El grup, que promou la millora del model de gestió penitenciari a Catalunya, dona suport al projecte de Lledoners i treballa perquè l'administració catalana l'acabi replicant a d'altres centres, com sembla que té intenció de fer. Un any després de la posada en marxa del primer MPC de Lledoners, va néixer el

-
“A les UTE, els interns i internes estan sotmeses a controls permanents de la seva vida privada, afectiva, laboral o social”
-

segon mòdul d'aquestes característiques i, avui, més de 90 internes segueixen el programa de manera voluntària.

Igual que en el cas de la UTE, a Lledoners, les persones internes participen en l'organització de la vida dins la presó i totes les decisions es prenen de manera consensuada amb les recluses. Segons Marta Nomen, una de les

impulsors del Grup 33, el model català recull l'esperit de la UTE de Villabona “perquè dóna resultats i perquè transforma l'àmbit penitenciari en un espai educatiu”. El Grup33 vol transmetre a la societat que “la presó és un àmbit que ens afecta”, per aquest motiu es dedica a incidir en les responsables de dissenyar i aplicar les polítiques públiques de Catalunya perquè tinguin presents aquests models alternatius de presó. Les membres del grup, majoritàriament voluntariat, també formen advocades, criminòlogues, treballadores socials o educadores perquè contribueixin a “transformar el model de presó i de reinserció penitenciària”.

La reeducació a dins i a fora

Les UTE o els MPC pretenen canviar la funció punitiva de la presó i construir una presó rehabilitadora, que esdevingui una font d'eines per afavorir la reinserció. La idea terapèutica d'aquest tipus de mòduls es basa en la intervenció educativa cognitivista i en l'increment de l'educació social dins les presons. Aquest enfocament explica l'auge de les teràpies basades en l'assumpció de compromisos per part de les recluses, iniciades en el camp de la justícia juvenil del Canadà i esteses per tot Europa, especialment en les intervencions fetes amb internes amb delictes lligats a la drogodependència.

Però perquè aquest tipus de teràpies siguin efectives, cal que la societat adopti un paper actiu. El projecte de Villabona, per exemple, disposa d'una associació de familiars i amigats de la UTE, que fa seguiment de la persona interna quan torna a casa i promou xerrades als centres de secundària per sensibilitzar el jovent sobre l'alcoholisme o la drogoaddicció.

Mesures penals

La definició de càstig parteix d'un referent moral que determina la responsabilitat del crim i el sentit de la sanció. A Dinamarca, per exemple, on la moral predominant està molt lligada a la comunitat, molts dels càstigs que s'apliquen es basen en la restitució dels anomenats serveis de *probation*, que permeten la inclusió social de les delinqüents a través de sancions i mesures com la llibertat condicional, els serveis comunitaris, la mediació i la conciliació de la comunitat.

Per a Nomen, les mesures que priven de llibertat les persones no són la solució i els jutjats de casa nostra també haurien d'apostar per les mesures penals alternatives que assegurin un grau de reinserció més alt. Però, per canviar el sentit de les condemnes, primer cal sensibilitzar els agents implicats en el sistema judicial, un pas que encara sembla lluny d'assolir-se.

El model escandinau

Si bé les UTE, els MPC o els MR són models que pretenen humanitzar els espais carceraris, no s'han acabat d'estendre a totes les presons. Avui, han esdevingut espais que, com assenyala Malventi, “s'adrecen a reclusos que, voluntàriament, volen millorar les seves condicions de captura a canvi d'estar més controlats”. Al costat d'aquests models, hi ha el dels països escandinaus com Noruega o Dinamarca, que conceben la condemna com una privació de llibertats,

-
La idea terapèutica d'aquest tipus de mòduls es basa en la intervenció educativa cognitivista
-

però no de drets, i promouen intervencions penitenciàries molt més breus i efectives. Sense ser revolucionària, la lògica d'aquests països transforma el sistema penitenciari una mica més des de l'arrel. Ben diferent de l'Estat espanyol, on el Codi Penal s'ha endurit i on la mitjana de temps de condemna és de set anys i mig, tot i que el temps recomanat per la Unió Europea és inferior a tres anys.

Festa de la dona al Mòdul de Respecte de la presó de Villabona el març de 2011

-
Incarnationweb

Un nou assalt

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Encara no es parlava d'*escraches* ni de grups violents infiltrats, però ja hi havia bombers cremats que lluitaven i ho donaven tot. El Cos de Bombers de la Generalitat que actua en les emergències de cada dia no s'ha construït per la gràcia de cap poder polític o econòmic, sinó que és fruit d'una lluita constant. Una lluita de professionals i voluntaris que s'han jugat la feina per aconseguir unes condicions laborals dignes i un servei públic de qualitat. Entre 1997 i 1998, els Bombers van perseguir directors generals, consellers i presidents a totes les inauguracions, van tallar carreteres i van ocupar el Departament d'Economia. Això va implicar expedients, sancions... i més protestes. La lluita va ser dura, però va donar fruits: el nombre mínim de bombers de cada parc va augmentar, es van convocar oposicions, es va renovar el material... Però, com sempre, la classe política s'oblida dels seus compromisos i, quinze anys després, tornem a l'obso-

lescència, a la falta de personal, a les imposicions absurdes... I, evidentment, tornem a lluitar.

Ens acusen de violents perquè no entenem com n'estem, de cremats; com hem de contenir la ràbia de veure que malgasten els diners públics amb luxes, corrupteles i contractes als amics. Tornarem a perseguir polítics i tornarem a mobilitzar-nos. I quan el mentider Espadaler afirma que el problema és que volem fer hores extres, doncs, 2000 bombers ens neguem a fer-les per demostrar que falta personal, que estan extingint el servei d'emergències. Diguin el que diguin, cal protestar i la seva repressió només ha aconseguit donar dimensió internacional al conflicte. El govern farà veure que no sap què volem, però els ciutadans i els professionals ho tenim molt clar: volem un servei públic d'emergències digne i integral.

Albert Cos

RODA EL MÓN

14-15

La lluita per protegir un parc d'Istanbul esdevé una protesta contra el govern i s'estén per tot Turquia

16

Malgrat la cimera internacional celebrada a Londres, Somàlia continua lluny d'assolir la pau i trobar l'estabilitat

ALEMANYA // EL MOVIMENT NEONAZI APROFITA LES INUNDACIONS PER INSTRUMENTALITZAR LA SITUACIÓ I TREURE'N RÈDITS

Pescar en aigües tèrboles

Roger Suso
Berlín
@eurosuso

La darrera vegada que el cabal dels rius Elba, Danubi i Inn i els seus afluents va créixer tant com ara va ser fa 500 anys. Les aigües que hi baixen han arribat a pujar set metres i s'han desbordat, fet que ha provocat inundacions a diversos pobles, ciutats i camps. Després d'una setmana de pluges torrencials, l'aigua ha vedat i danyat els carrers i les cases de poblacions alemanyes com Passau, Magdeburg o Grimma.

La cancellera Angela Merkel i els seus ministres han visitat les zones afectades i han promès ajudes immediates de 100 milions d'euros per pal·liar els danys, que se sumaran a les quantitats que aportaran els estats federats afectats. La situació d'alerta, però, continua vigent. La campanya electoral per les eleccions generals del setembre ha començat i també la campanya a Baviera, on el democristià Horst Seehofer es juga la reelecció, una setmana abans, als comicis federals. A més, Merkel ha aprofitat les inundacions per aplaçar i no parlar del cas Euro Hawk, el darrer escàndol en què s'ha vist implicat el govern bipartit -després dels casos de les tesis doctorals plagiades de

El moviment antifeixista es mobilitza per denunciar i impedir la propaganda de l'NPD

dos ministres ja dimitits- arran de l'actuació del ministre de Defensa Thomas de Maizière, que ha malgastat diners públics i ha mentit en uns contractes milionaris d'adquisició de *drones*-avions no tripulats- *Euro Hawk*.

Les inundacions també estan afectant Txèquia, Eslovàquia, Àustria i Hongria. Mentrestant, la major part de la població ha estat desallotjada, les fàbriques han aturat la producció i, des de fa dies, cen-

tenars de milers de persones dediquen hores i hores a reforçar els marges dels rius amb dics improvisats i sacs de sorra. El cos de bombers drena aigua i s'han desplegat 6.000 efectius de l'exèrcit alemany, així com un centenar del francès i el neerlandès.

Més enllà dels milers de voluntàries que treballen per mitigar les inundacions i mantenint els dics, el moviment neonazi ha aprofitat la catàstrofe, les emocions i el patiment per als seus propòsits i les seves campanyes, per instrumentalitzar la situació i treure'n rèdits. El partit neonazi més important d'Alemanya, l'NPD, amb representants electes als parlaments regionals de Mecklemburg-Pomerània Occidental i Saxònia, ha mobilitzat les seves bases, sota el lema *Solidaritat nacional*, per ajudar en les tasques de contenció dels dics i fer acte de presència als carrers per esgarrapar vots nous. El patró és simple: cridar l'atenció del veïnat i la premsa amb fotos i informes a les xarxes socials i a la seva web i projectar-se com l'únic partit que realment es preocupa per la població alemanya.

L'escàndol va saltar quan Andy Knappe, president de les Joventuts Nacionaldemòcrates (JN), les joventuts de l'NPD, va publicar una foto a Facebook on apa-

reixia amb una samarreta de les JN encaixant la mà del batlle socialdemòcrata de Magdeburg Lutz Trümper, que li donava les gràcies pel suport de les JN en les feines de reforçament dels dics.

"És cert que tots els partits, d'una manera o una altra, aprofiten les inundacions per fer campanya electoral i propagar tesis xovinistes -Merkel la primera-, però la diferència principal entre aquests i l'NPD és que aquest darrer és un partit neonazi que dona cobertura al terror i a la violència i atempta contra les institucions democràtiques", afirma un activista antifeixista, mentre explica que el moviment antifeixista també s'ha mobilitzat per denunciar i impedir la propaganda de l'NPD. "L'any 2011, els principals partits polítics van emetre una declaració conjunta contra la ultradreta (el Consens de Berlín) i és molt greu que l'SPD en particular agraïxi als neonazis la seva *contribució* a alleugerir les inundacions amb l'argument que tota col·laboració és benvinguda", afegeix. "Knappe no és cap desconegut i menys a Magdeburg, la seva ciutat", matisa. Després d'un parell d'anys de victòries antifeixistes a Dresden, on s'ha aturat la marxa neonazi més gran d'Europa, el moviment neonazi i l'NPD han trobat una alterna-

Voluntàries i forces de seguretat treballen per contenir el desbordament del riu Elba / TOBIAS SCHWARZ

Encaixada de mans entre el neonazi Andy Knappe i l'alcalde socialdemòcrata de Magdeburg Lutz Trümper / FACEBOOK

tiva, la ciutat de Magdeburg, per fer la marxa i els diversos actes revisionistes dels bombardeigs aliats a les ciutats alemanyes, dels quals Knappe és l'organitzador principal.

El líder de l'NPD i membre del Parlament de l'Estat federat de Saxònia Holger Apfel i diferents líders regionals també s'han fotografiat omplint sacs de sorra pels dics com mostra de "solidaritat nacional" amb els damnificats per les inundacions". Paral·lelament, el partit ha iniciat una campanya de venda de samarretes online per recaptar fons, només "pels patriotes afectats". Una campanya que exclou les persones d'origen migrant i les opositores polítiques. Per la seva part, Maik Scheffler, vicepresident de l'NPD a Saxònia i el principal contacte de la neofeixista Casa Pound italiana a Alemanya, ha manifestat a Facebook: "Mentre Merkel i els socialdemòcrates s'ho miren des d'un helicòpter o des del parc de bombers i no fan res, l'NPD, des de primera línia de les zones afectades, contribueix, amb esforç i treball, a evitar que la tragèdia sigui més gran.; a salvar Alemanya". Scheffler opina que "la cancellera ha de deixar de rescatar els bancs i els països del sud d'Europa -que tenen la mà foradada- i dedicar-se a Alemanya i als alemanys" i ha demanat el vot a les properes eleccions. ◀

TURQUIA // LA RESISTÈNCIA PER PROTEGIR UN PARC D'ISTANBUL S'ESTÉN PER TOT EL PAÍS I HA ESDEVINGUT UNA GRAN PROTESTA CONTRA EL GOVERN

Les llavors del parc Gezi

Nermin Yildirim / Joan Alvaro
Barcelona
@ernemecsek

Aquests dies, Turquia està duent a terme una de les accions de desobediència civil més importants de la seua història. Tot i que no es tracta d'una "primavera turca", la llavor que ha germinat des dels arbres del parc Gezi i s'ha estès a la resta del país està sent realment revolucionària.

Per entendre el que està succeint a Turquia, hem de retrocedir per poder contextualitzar les protestes. El Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP en les sigles en turc), que governa el país des de fa onze anys, ha anat accentuant el seu autoritari després d'obtenir una majoria àmplia a les darreres eleccions parlamentàries. Diverses mesures recents del govern han estat criticades, com ara la restricció de l'avortament o la regulació del consum d'alcohol. El primer minis-

Prop de 200 manifestants es van reunir a Gezi Park per fer front als primers bulldozers el 28 de maig

tre, Recep Tayyip Erdogan, ha mantingut una posició rígida i allunyada de la ciutadania i ha fet cas omís de les veus crítiques, quan no les ha reprimides durament. Tot plegat ha fet créixer el descontent entre la població, que considera que el govern restringeix l'estil de

vida de les persones. L'últim element que ha fet esclatar tota aquesta tensió ha estat el macroprojecte urbanístic projectat a Gezi Park, l'únic espai verd que hi ha a la plaça Taksim d'Istanbul. La resistència d'algunes ciutadanes per protegir el parc s'ha estès ràpidament per tot el país i ha esdevingut una gran protesta contra el govern, amb una força que ningú no podria haver previst.

QUÈ HA PASSAT A GEZI PARK?

El 28 de maig, prop de 200 manifestants es van reunir a Gezi Park per fer front als primers bulldozers que es disposaven a destruir-lo. El seu objectiu era aturar el pla urbanístic i salvar el parc. Aquell dia, a Gezi, es va produir el primer cop d'efecte, quan Sirri Süreyya Önder, diputat del Partit de la Pau i la Democràcia kurd (BDP), es va plantar davant les excavado-

Les manifestants omplen la plaça Taksim d'Istanbul durant la tercera jornada de protesta nacional contra el govern el 2 de juny / THANASSIS STAVRAKIS

res i va aconseguir aturar-les. L'endemà, el nombre de manifestants al parc era molt més elevat. S'hi van instal·lar tendes de campanya i es va iniciar una protesta pacífica, amb guàrdies nocturnes incloses. El 30 de maig a l'alba, però, la policia va atacar brutalment les manifestants amb aigua a pressió i bombes de gas. Moltes tendes de campanya van ser cremades amb les pertinències personals a dins

"Això és completament diferent del que hi havia abans"

Yesim Tunc 34 anys, bioestadística ISTANBUL

Per què et manifestes?

Perquè el govern vol destruir l'únic parc que hi ha al centre de la plaça de Taksim. I també perquè estic farta que el govern em diga què he de fer, com he de viure la meua vida, quants nens hauria de donar a llum, etc. No vull viure aquest tipus de dictadura, ningú no ho vol.

Abans de Gezi Park, havies sortit algun cop al carrer?

La veritat és que no havia estat involucrada en grans avatots abans, només petits boicots. Podríem dir que aquest és el primer cop. Aquest és un

despertar de tots els que vivim en aquest país. Això és completament diferent del que hi havia abans!

Pots explicar què va succeir a Taksim la darrera setmana?

Els manifestants estaven desarmats i no eren perillosos... No obstant això, la policia els va atacar de manera molt violenta. Hi ha hagut moltíssims ferits. Moltes persones han estat hospitalitzades per inhalació de gasos químics. Algunes de les coses que han passant i estan passant són increïbles.

Aquesta acció ha canviat res en la teua vida?

Aquesta acció ha canviat tot el que penso. Res no serà el mateix mai més després del 31 de maig. Aquesta és una data molt important per a nosaltres. Ara, tothom ha decidit ser respectuós amb els estils de vida d'altres persones. Religiosos, ateus, comunistes, gent de dreta o esquerra, kurds, alevs, tots els grups ètnics, infants, adults, dones, homes, gais, lesbianes, transsexuals, etc. Tots estem junts per resistir a la dictadura del govern.

"Erdogan s'ha de disculpar"

Ozan Ekin Goksin 24 anys, estudiant ISTANBUL

Per què et vas unir a la manifestació pel parc Gezi?

Estic en contra de la política neoliberal del govern. Gezi Park és part d'aquesta política, com també ho són la restricció de l'avortament, la gentrificació dels barris, la construcció de centrals nuclears i hidroelèctriques i la pèrdua de drets dels treballadors.

Com va ser l'atac de la policia a Istanbul?

Va ser molt dur. Vaig estar respirant gas pebre dos dies sencers. Tots els carrers dels voltants del parc Gezi estaven plens de gas. Em vaig quedar sense alè diverses vegades.

Quines són les vostres demandes?

En primer lloc, Erdogan ha de demanar disculpes per la violència. El govern ha de marxar de Gezi i aturar els seus plans. Crec que, ara, tenim un motiu d'esperança per al futur. Hem demostrat el nostre poder contra la violència, l'arrogància i la tirania de l'Estat.

i més de 1.000 persones van resultar ferides arran de la intervenció. El 31 de maig, la repressió va augmentar. El centre d'Istanbul va ser gasejat intensament i la violència policial es va endurir. La reacció popular, però, també va créixer i cada vegada més i més gent s'acostava a Taksim. Els *mass media* turcs gairebé no es van fer ressò dels enfrontaments, però les manifestants van aconseguir trencar el silenci mitjançant les xarxes socials. Aquell dia, les manifestacions contra el govern es van traslladar a altres barris. Moltes altres ciutats també van sortir al carrer. L'espurna de resistència s'havia encès.

Gent de diversos espectres socials i polítics, que abans mai no havia actuat junta, protagonitza la revolta

Els dies següents, la brutalitat policial i l'actitud arrogant del govern van acabar de capgirar l'opinió pública i milions de persones van donar suport a les revoltes. En aquest sentit, el perfil de les manifestants recorda més els moviments *occupy* europeus que no les revolucions àrabs: segons un estudi de la universitat de Bilgi, el 70% de les manifestants no se senten vinculades a cap partit polític i el 54% mai no havia participat en cap manifestació. Tot un despertar de la societat civil.

Durant les protestes, ha destacat la unitat d'acció. Gent procedent de diversos espectres socials i polítics, que abans mai no havia actuat junta, ha protagonitzat la resistència i ha donat un gran exemple de suport mutu.

Però, escoltem les protagonistes. Per què van sortir al carrer i què va passar exactament? ◀

La solidaritat a Barcelona

Baybars Külebi (postdoctorat en astrofísica, 29 anys)

i **Pelin Dogan** (arquitecta, 27 anys)

Com ha estat el suport a Turquia des de Barcelona?

La nostra primera concentració va ser al parc de Ciutadella i va reunir prop de 300 persones. Ara, continuem organitzant una trobada diària a les 19h davant del consolat de Turquia a Barcelona.

Com us heu organitzat?

Tenim un grup a Facebook, Pueblos de Turquia en Barcelona, que inclou persones d'esquerra, antifeixistes i comunistes. Podeu seguir les nostres activi-

tats a Barcelona al Facebook, Estambul Resiste Turquia Resiste (www.facebook.com/EstambulResiste) i al twitter [@occupygezi_bcn](https://twitter.com/occupygezi_bcn) (twitter.com/occupygezi_bcn).

Com ha estat el suport de la població catalana al carrer?

Estem molt agraïts pel suport dels activistes catalans, especialment els de la comissió internacional de 15-M i de les assemblees dels barris. Estem mirant de col·laborar amb ells per explicar la nostra causa als barris i als ciutadans.

Concentració davant el consolat de Turquia de Barcelona el 7 de juny / ROBERT BONET

Les demandes de les convocants a Taksim

Taksim Dayanisma (Solidaritat Taksim), l'organització convocant de les protestes al parc, ha publicat un manifest on resumeixen les seues demandes.

- Preservació del parc Gezi i retirada del pla urbanístic
- Dimissió de tots els càrrecs responsables de la violència policial
- Prohibició de l'ús de gas lacrimogen per part de la policia
- Llibertat sense càrrecs per a totes les persones detingudes durant les protestes
- Derogació de totes les prohibicions de manifestació i reunió als espais públics, especialment a la plaça Taksim.

Les manifestants van trencar un cotxe de la policia de trànsit / K. J. RUTOWSKI

“La policia ha comès diversos delictes”

Yesinil Yesilyurt 34 anys, advocada **ISTANBUL**

Com a advocada, què pots dir del que ha passat a Taksim?

Impedir l'ús d'un dret democràtic mitjançant la violència és, clarament, un delictes. D'acord amb l'article 256 del Codi Penal turc, l'ús excessiu de la violència es defineix com un “delictes de danys deliberats”. Per tant, la policia ha comès i continua cometent delictes. D'altra banda, els superiors de les forces de seguretat, que no fan res per aturar aquesta violència, també estan cometent un delictes. Ells també hauran de respondre davant la llei. Segons l'Associació de Doctors Turcs, hi ha almenys 1.500 persones ferides a Istanbul, més de 400 a Ankara i 420 persones a Izmir. Tres persones han mort a causa de les bales de goma i desenes de persones han perdut ulls o tenen diferents discapacitats. També hi ha centenars de detinguts. Per exemple, 29 persones van ser detingudes a Izmir només pels seus missatges a Twitter!

“Ni es toquen els arbres ni es toquen els nostres cossos”

Bilgen Tumen 35 anys, funcionària **ANKARA**

Com es van estendre les protestes a Ankara?

La gent està incòmoda amb la política del govern turc. L'ocupació de Gezi ha provocat un gran moviment de protesta a tot el país. La gent ha viscut espantada durant molt de temps, però els valors de la llibertat, la lluita i el coratge es propaguen amb rapidesa. Nosaltres, com a dones i feministes, hem estat un dels principals actors d'aquest moviment des del principi.

Quines són les vostres demandes?

En primer lloc, volem la nostra llibertat. De la mateixa manera que es defensa que no es toquen els arbres del parc nosaltres, com a dones, demanem que no es toquen els nostres cossos. També demanem el desballestament dels plans d'ampliació del parc, l'acomodament dels caps de policia a Istanbul i a altres ciutats, la prohibició de la utilització de gasos lacrimògens i l'alliberament dels manifestants detinguts.

“La policia ens volia matar”

S.S. 18 anys, estudiant **ANKARA**

Havies participat a manifestacions abans?

Havia participat en algunes manifestacions amb el col·lectiu DEV-LIS (Alumnes Revolucionaris d'Institut). Però la policia no havia intervingut a cap d'elles.

Per què hi vas anar?

Per tot el que esta fent el govern. Els pobles de Turquia hem hagut de sortir al carrer per resistir. I jo, com a revolucionari, he volgut estar al costat del poble.

Com és la violència policial a Ankara?

No vam anar a lluitar contra la policia, però ens vam enfrontar a una reacció dura i cruel per part seva. Ens vam haver de defensar de gas lacrimogen, gas de color taronja, bales de plàstic, bombes de soroll... Jo vaig veure com la policia colpejava la gent cruelment. La població civil i l'opinió pública s'han vist molt afectades per això. Mai no havia vist la plaça de Kizilay tan caòtica, era com si les forces de l'ordre ens volgueren matar. Llançaven el gas lacrimogen apuntant als nostres caps i molts amics meus tenen ferides arran d'això.

ÀFRICA // LA CONFERÈNCIA PER LA RECONSTRUCCIÓ DE L'ESTAT AFRICÀ VA REUNIR MÉS DE 50 PAÏSOS I ORGANITZACIONS EL MES DE MAIG A LONDRES

Somàlia, lluny de la pau i l'estabilitat

Nora Miralles
Barcelona
@La Directa

"A" vui comencem una nova etapa. El projecte de llei és una prova que el govern treballa fort en benefici del poble somali". Aquesta és la piulada que va fer el primer ministre de Somàlia Abdi Farah Shirdon el 10 de juny per anunciar que es posaven les bases legals per regular la inversió estrangera que rebra el país. Com va quedar palès durant la conferència sobre Somàlia que es va celebrar fa un mes a Londres, les donacions econòmiques d'altres països són una prioritat per a la reconstrucció d'un territori immers en un dels conflictes actuals més complexos i sagnants. La conferència, que va reunir més de 50 països i organitzacions, com la Unió Africana o l'FMI, va girar al voltant de tres eixos: la construcció d'unes forces de seguretat efectives i el desenvolupament de la justícia i d'unes polítiques de control de les finances que posin fre a la corrupció, en un Estat considerat el

Les milícies Al-Shabaab encara tenen una forta presència al sud i al centre de Somàlia

més corrupte del món per l'ONG Transparència Internacional. La trobada va esdevenir, a més, una mostra clara del suport internacional al nou executiu somali, presidit per Hassan Sheikh Mahamud des del setembre passat. Si bé la sensació general és que, amb el nou govern i l'expulsió de les milícies islamistes d'Al Shabaab de Mogadiscio l'estiu passat, s'obre un nou escenari esperançador per al país de la banya d'Àfrica, les probabilitats d'èxit dels objectius de la conferència són més aviat escassos a curt i a mitjà termini.

INESTABILITAT ENQUISTADA

El somali no és un conflicte clàssic derivat únicament de l'espoli dels recursos naturals i de la falta de fons, les seves arrels són profundes i remetent al procés de descolonització del país i a una complexa estructura social clànica. Cal afegir-hi, a més, les conseqüències fatals de les diferents intervencions, directes o indirectes, dels països fronterers -com Etiòpia i Kenya-, especialment, dels Estats Units.

De fet, amb la celebració de les primeres eleccions lliures des dels anys 60, Hassan Sheikh Mahamud va substituir, el novembre de l'any passat, l'antic Govern Federal de Transició, nomenat pels EUA i la seva mà dreta a la regió, Etiòpia. Un govern ineficaç i sense cap legitimitat més enllà de les regions que voregen la capital, acusat de corrupció i malversació de fons fins i tot per part d'organismes com el Banc Mundial. L'arribada del

nou executiu, que compta amb més suport internacional del que ha tingut mai cap govern somali, ha introduït -si més no- la voluntat de començar a reconstruir alguns aparells d'Estat.

Un dels esforços més importants que haurà de fer Hassan Sheikh Mahamud, segons la revista d'anàlisi *Think Africa Press*, és acabar amb la impunitat amb què actuen les milícies islamistes, però també les forces governamentals, que abusen de la població civil i assassinen activistes i periodistes, com Mohamed Ibrahim Rage, mort el 21 d'abril passat. El nou executiu s'enfronta al repte de construir, partint de zero, institucions tan bàsiques com la sanitat i l'educació -que només funcionen a les regions autònomes de Somalilàndia i Puntlàndia- i també la judicial, totalment desmantellada i sense cap legitimitat entre la població. És per això que una de les primeres reformes que es planteja és la del sis-

Les probabilitats d'èxit dels objectius de la conferència sobre Somàlia són més aviat escassos a curt i a mitjà termini / AIMEE VALINSKI

tema de justícia, així com la protecció dels infants -utilitzats com a soldats- i de les dones, exposades a una violència sexual extrema i quotidiana.

DIVISIÓ TERRITORIAL I CONTROL

En cas que el govern de Hassan Sheikh Mahamud arribés a desenvolupar aquestes estructures, hauria de fer front a una realitat incontestable: la limitadíssima influència que té el govern de Mogadiscio a Somàlia. L'any 1991, quan el general Siad Barre va fugir del país i va esclatar la lluita entre clans, Somalilàndia i Puntlàndia -regions molt importants estratègicament perquè són la porta d'entrada al Mar Roig i zones riques en recursos miners i pesquers- van aprofitar l'avinentesa per proclamar-se autònomes i autogovernades i Mogadiscio va quedar dividida en dos per una línia anomenada Green Line.

Per altra banda, després de la caiguda del règim, l'auge de la ideologia islamista, l'absència de normes i lleis i les desastroses intervencions internacionals de principis dels noranta van fer emergir el salafisme wahhabita i es van crear les milícies Al-Shabaab, que s'autovinculen a Al-Qaida. Al-Shabaab controlava la meitat de Mogadiscio, fins que les tropes de la Unió Africana van foragitar el grup fonamentalista l'estiu passat, i encara té una forta presència a gran part del centre i, sobretot, del sud de Somàlia, on imposa la llei islàmica.

Podria semblar que Somàlia està a les portes de la seva reconstrucció, gràcies a la mediació -i sobretot al finançament- d'aquests organismes i donants internacionals. Caldrà veure si el nou govern, que és el que ha gaudit de més legitimitat que cap altre govern a Somàlia, aconseguirà generar confiança entre la majoria dels clans i si l'intervencionisme extern no trenca de nou l'esperança d'una estabilitat política que posi la primera pedra per a la pacificació del país. ◀

EXPRESSIONS

Mr. Yunupingu, la veu d'un poble

Líder i cantant de la banda australiana Yothu Yindi, director d'escola i activista indígena, Mr Yunupingu va morir el 3 de juny a l'edat de 53 anys. Per respecte a la cultura i les creences de la seva comunitat i d'acord amb el desig de la família, no s'esmentarà el nom complet del difunt

Roger Bonastre
@La_Directa

Entre el juny i el setembre de 1991, es va produir un esdeveniment sense precedents en la història de la música popular a Austràlia: una cançó interpretada per un grup indígena amb una temàtica obertament política i reivindicativa va aconseguir instal·lar-se entre els *singles* més venuts del país, de fet, s'hi va mantenir durant més de 30 setmanes. Al seu torn, el disc *Tribal Voice* va escalar fins a la quarta posició dels àlbums més venuts de l'any, competint amb el *Dangerous* de Michael Jackson i el *Nevermind* de Nirvana.

La cançó "Treaty" donà a conèixer la banda Yothu Yindi arreu d'Austràlia i, posteriorment, arreu del món. Escrita per Mr. Yunupingu amb la col·laboració dels músics blancs Paul Kelly i Peter Garrett (aleshores cantant de Midnight Oil), "Treaty" reivindicava la urgència d'un acord entre el govern australià i les comunitats indígenes que retornés als pobles nadius la sobirania sobre les seves terres, un acord promès pel primer ministre australià Bob Hawke durant els actes del bicentenari de l'arribada britànica a Austràlia, el 1988.

YOTHU YINDI

Integrada per membres de la nació indígena Yolngu, la banda Yothu Yindi (Fill i Mare) es va formar el 1986 a la comunitat de Yirrkala, al Territori del Nord (Austràlia). Amb un repertori centrat en la divulgació de la cultura indígena i en la denúncia dels greuges i les injustícies socials causades per més de 200 anys de colonització europea, Yothu Yindi es va afegir a l'aleshores reduït nombre de bandes indígenes encapçalades per Warumpi Band, Coloured Stone o No Fixed Address,

formacions pioneres en la fusió de música popular occidental amb instruments, sonoritats i danses rituals indígenes, expressions culturals amb més de 40.000 anys d'antiguitat.

Les cançons de Mr. Yunupingu han fet visible la lluita per la supervivència d'una comunitat humana en risc de desaparició

Yothu Yindi publicà el seu primer disc *Homeland Movement* el 1989. Dos anys més tard, va arribar *Tribal Voice* (1991) i l'esmentada "Treaty" i, tot i que cap *single* ni àlbum posterior del grup va igualar l'èxit comercial del tema, el reconeixement a la banda i al seu líder, tant a nivell artístic com sociopolític, van romandre amb un caràcter gairebé llegendari.

EL PODER DE LA CANÇÓ

Mr Yunupingu va bastir l'obra de Yothu Yindi en la creença que la música arriba més enllà que qualsevol discurs polític a l'hora de crear i despertar una consciència social col·lectiva, en el cas australià, una consciència nacional compromesa amb la reconciliació entre indígenes i descendents de les colonitzadores. En aquest sentit, l'obra de bandes i cantautors d'ambdues comunitats com Paul Kelly, Midnight Oil, Warumpi Band, Neil Murray, Kev Carmody, Archie Roach i els mateixos Yothu Yindi ha permès un contacte, un diàleg i una interacció molt difícil de concretar des dels àmbits estrictament polítics o institucionals. Des d'aquest punt de vista, les iniciatives conjuntes i les col·laboracions entre els músics esmentats esdevenen veritables experiències de reconciliació civil, de reconstrucció social. No debades, la seva obra es basa en cançons l'existència de les quals és, alhora, vehicle i símptoma de reconciliació: cançons que recuperen la memòria històrica, que reivindiquen i

Yothu Yindi amb els músics Paul Kelly i Peter Garrett / ANTRITZ

"Treaty" (1991)

Well I heard it on the radio
And I saw it on the television
Back in 1988
All this talking politicians
Words are easy, words are cheap
Much cheaper than our priceless land
But promises can disappear
Just like writing in the sand
Treaty Yeh, treaty now.
This land was never given up
This land was never bought and sold
The planting of the Union Jack
Never changed our law at all
Now two rivers run their course
Separated for so long
I'm dreaming of a brighter day
When the waters will be one

lamenten, que expressen reconeixement i anhel de canvi, que sacsegen i demanen al públic oient un posicionament, cançons per tancar les ferides de la conquesta i la colonització britànica d'Austràlia.

Aquí rau el poder de les cançons, en la seva capacitat de comunicar i el seu impacte massiu, qualitats que converteixen la música en una potentíssima font d'informació i de coneixement. D'aquesta manera, en el cas de les reivindicacions dels pobles indígenes australians, cançons com "Treaty", "Solid Rock", "The Dead Heart", "My Island Home", "From Little Things to Big Things" o "Took the Children Away" han obert finestres a un paisatge i una història poc conegudes a les grans ciutats australianes i totalment desconegudes a la resta del món. Són cançons que fan visible la lluita per la supervivència d'una comunitat humana en risc de desaparició, cançons que clamen pel futur d'una de les cultures més antigues de la terra, avui amagada i marginada en el si d'un dels estats més pròspers del món. ◀

Lectures

- Corn, A. *Reflections and voices: Exploring the music of Yothu Yindi with Mandawuy Yunupingu*, Sydney, Sydney University Press, 2009.
- Dunbar-Hall, Peter. *Deadly Sounds, Deadly Places: Contemporary Aboriginal Music in Australia*, Sydney, UNSW Press, 2004.
- P. Hayward (ed.), *Sound Alliances, Indigenous Peoples, Cultural Politics and Popular Music in the Pacific*, London, Cassell, 1998.
- *De la tragèdia... a l'esperança? Passat i present dels pobles indígenes australians*. Quaderns d'Illacrua 40, DIRECTA 207, desembre de 2010.

+info: www.yothuyindi.com

EXPRESSIONS

Les arrels populars del techno

A continuació, un breu repàs dels inicis del techno, vinculats directament a la ciutat industrial i obrera de Detroit i a la seva comunitat afroamericana

Serge Llorca Lloret
@Acantons

Els orígens del techno tenen una relació directa amb la comunitat afroamericana de la ciutat de Detroit, on es viu una forta conflictivitat social, el classisme i la segregació racial. A diferència del que pensa molta gent, el techno va naixer sent una música de gent afroamericana vinculada als guetos de Detroit i la seua comunitat, però va prendre una rellevància universal fins al punt de convertir-se en un dels gèneres, juntament amb el rock'n'roll, amb més variats i maneres d'interpretar d'arreu del planeta. Per sort, el techno és molt més

que tres dies del Festival Sónar i els seus quasi 175 euros d'entrada.

Ara que ens trobem submergides de ple en l'inici de l'espectacle elitista en què s'ha convertit el Sónar, el festival de

Els orígens del techno són diametralment oposats al model de negoci capitalista

música electrònica de Barcelona, no estaria malament fixar la mirada cap a aquest gènere i, en concret, cap al techno amb una perspectiva diferent. De fet, més enllà de l'ús mercantilista que normal-

Un dels referents discogràfics més rellevants dels inicis dels 80 a Detroit és el col·lectiu musical i segell discogràfic Underground Resistance / UN

Afrika Bambaataa / SCOTT GRIES

ment fan les institucions de Barcelona amb la música en general, fet que consolida un model de grans esdeveniments enfocats al turisme i, per tant, a uns preus abusius, els orígens del techno són diametralment oposats a aquest model de negoci capitalista.

ORÍGENS ESTÈTICS

El naixement de nous gèneres musicals sempre s'ha produït a partir de la barreja d'altres gèneres. Així, en el cas del techno, trobem tres o quatre pilars clars: Kraftwerk, el funk marcià i també futurista de Funkadelic i George Clinton, i el primer electro vinculat a la naixent escena hip-hop dels EUA.

En el primer cas, Kraftwerk s'encarrega de posar un substrat sòlid pel que fa a la interpretació de la tecnologia aplicada a la música. Així, són un dels primers a traduir a un llenguatge compren-

sible tots aquells experiments que s'estaven fent en la música electrònica dècades abans dels 70. Es podria dir que Kraftwerk pinten els contorns del que seria el prototechno, una espècie de música electrònica que no deixava de ser un experi-

El desenvolupament del hip-hop fou determinant en la construcció del techno de Detroit

ment, però amb una actitud més pop i accessible que la d'alguns predecessors seus com, per exemple, els Throbbing Gristle, que eren més experimentals i industrials.

Un altre pilar del techno és el p-funk nascut de la mà de Funkadelic i George Clinton. Aquest grup feia de banda so-

industrials, les revoltes i la conflictivitat social sempre hi han tingut un paper important i, per tant, molta de la música generada té o ha tingut una relació estreta amb aquesta conflictivitat. Sense anar més lluny, grups com MC5 naixen a Detroit de la mà del col·lectiu antiracista i revolucionari format per gent blanca solidària amb els Black Panthers, *the White Panthers*.

Siga com siga, està clar que, en el moment de la creació del techno, a Detroit, ens trobem amb una ciutat industrial desolada, amb unes taxes d'atur i de pobresa de les més altes dels EUA, un fort classisme i una segregació racial i social molt latent. Tot i així, és a partir d'aquest context de crisi capitalista endèmica que es creen les condicions necessàries perquè unes quantes persones afroamericanes dels guetos de Detroit decidisquen crear un nou gènere com el techno.

Detroit tenia una de les taxes d'atur i de pobresa més altes dels EUA quan va parir el techno

Així, la visionària síntesi entre funk, electrònica i futurisme de personatges com Juan Atkins, Kevin Saunderson o Derrick May és fruit d'un context concret i una realitat concreta com la de Detroit i els seus barris formats per afroamericans, per una ciutat amb uns aires postindustrials i quasi apocalíptics amb multitud d'espais urbans abandonats fruit de la crisi econòmica.

nora als guetos negres dels EUA, amb un viatge interplanetari i colorista que ja feia ús de màquines com el Moog. És un fet que són els primers de vincular el funk amb les màquines i que tingueren una gran influència en el techno de Detroit.

El primer desenvolupament del hip-hop també fou determinant en la construcció del techno de Detroit de principis dels 80. Així, tota l'estètica de les *gangs* de l'època, el break beat i l'electro de grups com Afrika Bambaataa, quasi coetanis a l'aparició del techno, també hi serà molt present.

DETROIT

Parlar de techno vol dir, obligatòriament, aturar-se a Detroit a inicis dels anys 80. Aquesta ciutat va ser un dels nuclis industrials més grans dels EUA durant moltes dècades. Com a moltes ciutats

SEGONA GENERACIÓ: UR

Aquests anys coincidiràn amb la consolidació del gènere a la *Motor City*, que portarà a la creació de múltiples plataformes i segells discogràfics independents com Detroit, Djax Up-Beats, Metroplex, Transmat o KMS, que s'encarregaran de publicar moltes referències discogràfiques que ajudaran a crear una identitat musical i estètica pròpia.

No obstant això, qui més destaca d'aquesta generació és el col·lectiu musical i segell Underground Resistance (UR). Aquest projecte naix a finals dels 80 amb una visió del techno més militant que la de la primera generació. Si aquesta darrera tenia una visió futurista més positivista, la cavalleria UR farà de la

George Clinton /
BRAD BARKET

mala llet i la ràbia un dels seus centres de gravetat.

D'aquesta manera, no és d'estranyar que el desenvolupament teòric de la gent d'UR donara al techno una nova "iconografia construïda a partir d'imatges i proclames reivindicatives", que recordaven molt l'estètica Black Panther, a més d'un fort compromís pel DIY (Do It Yourself). L'anonimat també fou un tret distintiu del segell. Per tant, darrere la difusa identitat UR, s'hi amagaven projectes com The Wizard, Mike Banks, Suburban Knight, Scan7... que s'encarregarien de presentar en societat un nou techno àcid, corrosiu i amb molta mala llet, vinculat a la comunitat afroamericana i els seus barris. ◀

Links:

— Podeu escoltar la música d'Underground Resistance a: <https://soundcloud.com/undergroundresistance>

— Blánquez, J. i Morera, O. *Loops: una història de la música electrònica* Random House Mondadori, 2002.

— Kyrrou, A. *Techno Rebelde. Un siglo de músicas electrónicas*. Traficantes de sueños, 2006. (El podeu descarregar a: <http://ves.cat/gLxg>)

“El nostre objectiu és tocar, tocar i tocar”

Jansky experimenten mitjançant la barreja de música electrònica i poemes recitats, una concepció de música i veu innovadora i arriscada

Jansky arriben des de Mallorca de la mà de Jaume Reus i Laia Martínez, que a finals de gener van publicar *Un Big Bang a la Gibrella* (Primeros Pasitos). És el primer disc d'aquest projecte de poesia i electrònica que ha fet confluïr un ambientòleg mallorquí que toca la guitarra, la flauta travessera i els botons dels diferents aparells que utilitza i una poeta i traductora de rus nascuda a Navàs (Berguedà). El divendres 14 tocaran al festival Sónar de Barcelona.

Irene Jaume Gambin
@irenejauemeg

Com se vos acut el projecte de Jansky?

Jaume Reus (JR): Quan ella era poeta i jo estava amb Cranc Pelut. Ens vam anar trobant i, d'interès mutu, vam començar a fer experiments: na Laia tenia qualque poemari, jo experimentava amb la flauta... Llavors, teníem qualque idea de fer un poemari...

Laia Martínez (LM): Sobretot, flauta i poesia.

JR: Sí, però tenir com un pedal i fer tota la banda sonora només amb una flauta: fent ritmes, gravant-los... I vam anar experimentant. Això era devers el 2010. I després na Laia va guanyar un premi de poesia -l'Art Jove- i vam dir: "Hòstia, ja tenim una excusa per posar això en pràctica!". Vam fer com una espècie de presentació i vam pensar que, en lloc de fer-ne una convencional, havíem de fer veure que la presentació era un club o una rave.

“Vam pensar que, en lloc de fer una presentació convencional, havíem de fer veure que la presentació era un club o una ‘rave’”

LM: El poemari era *L'estiu del tonight, tonight* i allà hi pegava... Una rave total.

JR: Sí. És com una festa de l'estiu de 2009 de cop, una *verbena* a les cinc del dematí a Portocristo amb el *punxin-punxin*... I ens vam emparanoïar i vam fer això.

LM: Era un espectacle de devers una hora, recitat i bases. Mentre ho fèiem, ens vam adonar que, amb qualcuns poemes, la compenetració era tan gran que, d'allà, en sortia una cançó. Realment

s'havia fusionat. D'aquí, en vam treure tres temes i, amb tot el morro del món, ho vam presentar al Sona9.

I vàreu quedar semifinalistes

JR: Sí! Ens vam fer unes fotos amb ulleres de sol, ho vam presentar i vam dir: "Ja està". I de cop ens diuen: "No, no, que heu passat...". Llavors, ja ens tens fent un MySpace i aquestes coses, muntant bé l'espectacle...

LM: Cangueli total! Teníem tres temes, per favor! No podíem fer res...

JR: A Lloseta, a la festa en suport a RTV de Mallorca, que va ser el primer concert, només vam tenir deu minuts... I a partir d'allà, la gent que ens havia vist ens deia d'anar a llocs com l'ExpoSono, que el munta Velvetine, un col·lectiu de música electrònica d'aquí. Ens vam veure amb l'obligació de fer evolucionar el projecte. LM: Molts dels temes s'han creat en directe. Als *bolos*, tocàvem els 4 o 5 que teníem i tota la resta era improvisació, sense que jo sabés què faria ell, sense que ell sabés què recitaria jo... I al final de cada concert, pensàvem: "Ha quedat bé aquest, aquest no..." . Llavors, ho treballàvem i au.

Combinar música i poesia no és fàcil, ja que la persona que recita no canta, però ha d'aportar un ritme i una musicalitat a les paraules que, en aquest cas, acompanyen les bases electròniques. Com heu aconseguit aquesta bona confluència?

LM: Jo, com a poeta, he fet molts recitals amb un instrumentista, fins i tot ho havia provat amb electrònica amb en Jordi Calvet, però no acabava de funcionar. O bé jo em volia adaptar tant a la música que acabava manipulant els meus poemes o bé no quadrava. Llavors, amb en Jaume, no sé exactament com, ens va sortir... va començar a considerar la meua veu com si fos un altre instrument.

Com si fos una part de la base, no?

LM: Exacte. Com si fos tocar una trom-

Laia Martínez i Jaume Reus són els components de Jansky / PABLO ATTFIELD

peta en comptes d'estar recitant. Supòs que arran d'això, jo vaig ser conscient que l'electrònica en principi no té melodia i que jo podia aportar la melodia i una mica la combinació...

JR: La feinada que hem fet ha estat això: jo, conèixer molt na Laia, saber què pretén, conèixer-li la veu per fer la tria d'elements. A l'electrònica, hi ha un sons, unes freqüències al cap i a la fi, que estan allà davant. En el meu cas, una d'aquestes freqüències havia de ser na Laia. Tot el que l'envolta no la podia tancar amb un *sinte súperelectro*, per tant, havia de cercar sons més aquosos, més greus... La flauta sí que ens hi pegava bastant per basar tot el que eren sons mitjans. Tot ha estat molt assaig-error.

I ara, de cop, us veureu tocant al Sónar. Com ha anat, això?

JR: Hi va haver un canvi: el pas a una discogràfica (Primeros Pasitos). Jo no me'n puc anar al Sónar i dir: "Eh, mira-u, tenc una *demo*, escoltau-me que sóc *súper guai*".

LM: Et proposen a tot arreu on els sembla que pot pegar

JR: I després hi ha *feedback* o no n'hi ha. I es veu que, en aquest cas, sí que n'hi va haver i el Sónar els va contactar perquè hi toquessim.

LM: A través del Sónar, ja ens han començat a mig contactar gent de l'estranger: un irlandès que fa una entrada al seu bloc, per exemple. El Sónar és totalment internacional, un aparador.

Us vau autoeditar la maqueta, però ara estau amb Primeros Pasitos. Us vau plantejar tornar a autoeditar o directament vau contactar amb ells?

LM: Això de no tornar a autoeditar era, bàsicament, per tot aquest tema de què passa després del disc. Perquè si fos autoeditar i després poder-lo donar a una altra persona i que el faci arribar per tot, doncs dius: "Autoedito, m'ho faig jo i ja està". Però tu tot sol és de molt mal fer. Necessites una estructura. Aquesta gent de Primeros Pasitos duen quinze anys duent un segell, movent grups independents... tenen la seva xarxa. Sabíem que, si ens deien que sí, tendríem tota la part de *management* ben solucionada.

JR: Són tot maldecaps: troba un *bolo*, crida tu i digues: "Hola, tenc un grup, puc venir a tocar?", fes de tècnic...

LM: Fan feina al mateix temps que tu, per tant, als llocs on tu no arribes, ells sí que hi arriben.

Com veieu el futur del projecte?

JR: No ho sé. Estam un poc que volem anar pas per pas. La intenció és tocar.

LM: Clar, no fa ni mig any que vam treure el disc. Volem fer concerts i anar trobant temps per seguir creant... de fet, ja ho fem.

JR: Sí, estam mirant a veure si, després de l'estiu, podem fer un EP amb tres o quatre temes d'aquests que anam fent en directe. L'objectiu és tocar, tocar i tocar. ◀

+ info
jansky.bandcamp.com

POCA BROMA.

El teu dia a dia resulta avorrit?

Posa un TROLL al teu partit!

- ✓ Fa les declaracions més inoportunes en el moment més inoportú.
- ✓ Hores d'entreteniment garantides apagant incendis i desmentint declaracions.

Tens un partit de dretes però dius que ets de centre? Et dissenyem tot un sector ultradretà que pixi fora de test regularment.

Tens un partit sobiranista? Et dissenyem un dirigent unionista bocamoll. (Si sou federalistes, fem descomptes per comandes grans).

Reserva Tja!
(No és que hi hagi unitats limitades, però va bé per planificar)

VOLS COL·LABORAR A POCA BROMA O DIR-HI LA TEVA? ESCRIU A POCABROMA@DIRECTA.CAT.

BARRI INTERNET

@galapita — @Hibai_ — @josianito

DEF CON TROLL

Els pingüins ocupen la plaça

Durant els primers dies d'occupygezi, la televisió turca, en lloc d'entrar en directe, va emetre un documental sobre pingüins. Com a resposta, es va fer aquest vídeo: <http://ves.cat/gLy1>

via @LukanikosGitano

HAN SOLO

Edward Snowden: 'we have another hero'

La filtració (*leak*) de Snowden és, possiblement, la més gran des de la de Bradley Manning (el que va filtrar els cables a wikileaks). Vivia refugiat a Hong Kong fins que, el dimarts 11 de juny, va desaparèixer i vol convertir el seu cas en un tema polític. Us deixem amb les seves paraules:

"La NSA ha construït una infraestructura que li permet interceptar-ho gairebé tot. Amb aquesta capacitat, la majoria de les comunicacions humanes són automàticament processades sense necessitat de ser objectius de seguretat. Si volen, poden veure els teus correus electrònics o les comunicacions de la teva dona a través del seu telèfon. Tot el que hem de fer és usar els interceptors i podem tenir els teus *emails*, les teves contrasenyes, gravar els teus telèfons i targetes de crèdit, etc... No vull viure en una societat que fa aquest tipus de coses... no vull viure en un món on tot el que digui pot ser gravat. PRISM no és una cosa a la qual no vull contribuir o viure sota el seu mantell".

BLOCS/WEBS

Tumblr de Obama mirant el teu correu electrònic

Després del tumblr de l'estimat líder mirant coses, arriba el d'Obama mirant pantalles d'ordinador i llegint el teu correu electrònic gràcies a PRISM: <http://obamaischeckingyouremail.tumblr.com>

DARTH VADER

Yes we scan: #PRISM o benvingudes a 1984 (aquesta vegada de debò)

Aquesta setmana, el diari anglès *The Guardian*, gràcies a la filtració d'Edward Snowden, va tenir accés a un document amb una sèrie de diapositives que descriuen que l'Agència de Seguretat Nacional dels Estats Units (NSA, en les sigles en anglès) usa un programa de vigilància electrònica del govern dels EUA que es diu PRISM.

PRISM té accés directe, unilateral i sense restriccions a almenys nou dels principals llocs d'Internet (al Power Point, hi apareixen Microsoft -que va ser la primera a ser espiada-, Yahoo!, Google, Facebook, el proveïdor PalTalk, YouTube, Skype, AOL i Apple, que va entrar a la llista l'any passat) i a les bases de dades d'altres proveïdors de serveis d'Internet.

Fins ara, tothom sabia que l'NSA espiava a Internet, però el cas és rellevant pel volum (s'escaneja pràcticament tot el tràfic d'Internet del món en temps real) i la col·laboració dels principals llocs web. Això inclou historial de recerques, el contingut de correus electrònics i transferència d'arxius. Si hi afegim l'altra filtració, que parla del seguiment de tots els mòbils de la companyia Verizon, estem parlant d'una societat del control digital total. Això, ni en els pitjors somnis de George Orwell.

Cal usar criptografia; la setmana vinent, farem una explicació més extensa.

Més info: <http://ves.cat/gLy6>

CAMPANYES

El candigato

Aquí, a #barrinternet, ens encanten els gats, però si, a més, són anarcogats, es diuen Morris i es presenten a l'Ajuntament de Xalaca amb el lema *No votes a políticos rates, vota al candigato* no podem deixar de ressenyar-los. La seva irrupció a Internet està alterant la campanya electoral mexicana i els seus vídeos (on no parla i moltes vegades simplement dorm o mira l'horitzó) són dignes de veure.

<http://www.elcandigato.com>

SOFG

Lo nou d'Orxata: Hi Ha Los

Orxata Sound System és un grup del que som o hem sigut (i no és broma) fans, teloners, gogós i coristes, però, sobretot, és un exemple de producció de comunitat en xarxa i cultura *copyleft* Té *temasso* nou, *moombah-ton* contra la cultura de la transició amb estètica ESOC: <http://ves.cat/gLz0>

ARBRE GENEALÒGIC

Qui fa servir GNU/Linux?

GNU/Linux és el sistema triat per multitud de serveis d'Internet, però també:

Sistemes de control del trànsit: les ciutats més importants del món confien en GNU/Linux per administrar els seus serveis de control del trànsit urbà. Nova York, San Francisco, Berlín i Los Angeles són algunes d'elles.

El tren bala japonès: el sistema ferroviari més puntual del món confia en GNU/Linux per arribar sempre a temps.

Google: un altre gegant de la xarxa que ha desenvolupat la seva pròpia *distro*, Goobuntu, tant a les seves terminals com als seus servidors.

El CERN: la màquina més gran i costosa que s'hagi construït mai, el Large Hadron Collider, usa GNU/Linux, igual que totes les dependències del CERN.

Dispositius mòbils: pot ser que ho duguem al nostre telèfon o tauleta. En aquesta àrea, hi ha un dominador clar: Android. Basat en el nucli Linux, creat per Android Inc. i comprat per Google el 2005, s'ha convertit en un dels sistemes operatius per a mòbils més importants actualment.

L'Administració d'Aviació dels EUA (FAA, sigles en anglès): és l'encarregada de fer el monitoratge de tot el trànsit aeri nord-americà. El 2006, van fer una migració completa a Xarxa Hat Enterprise Linux.

Amazon: La botiga *online* més gran del món no només usa GNU/Linux per administrar les seves operacions, sinó que ha desenvolupat la seva pròpia *distro*, Amazon Linux, basada en Red Hat Enterprise Linux.

Wikipedia: la Wikimedia Foundation sempre ha tingut els seus servidors en sistemes operatius basats en Gnu/Linux.

Facebook: Facebook confia les dades de més de 1.000 milions d'usuàries a servidors que corren sota una versió modificada de CentOS 5.2.

Twitter: Twitter és membre de la Fundació Linux, les seves desenes de milers de servidors funcionen amb Linux.

Bing (el cercador de Microsoft): Encara que sembli estrany, fins i tot el cercador Bing de Microsoft té els seus servidors en Linux.

I molts més, es clar.

Programació de (part de) la Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona

DEL 13/06 AL 16/06

DC 12/06: Debat a partir del text *El actual estado del malestar* 19:30h CSO La Gordissima C. Pons i Gallarza, 10. A càrrec dels seus editors.

DJ 13/06: Presentació del llibre *Ars Magica Civis. Los mitos del ciudadano democrata y sus usos mágicos actuales* 19:30h CSO La Gordissima C. Pons i Gallarza, 10. A càrrec de l'autor i debat amb presència de l'Assemblea Llibertària de Sant Andreu.

DV 14/06: Presentació del llibre *Esposas nefastas y otras aberraciones. El dispositivo jurídico como red de construcción de feminidad*. A càrrec de l'autora Laura Macaya. 19:30h Diables Sant Andreu. C. Ramon Batlle, 9. 21:30h Concert folk punk acústic amb Blackbird Raum i The Gembrokers de Santa Cruz, California. Ateneu llibertari del Palomar. C. Coroleu, 82.

DS 15/06: 25 anys no són res. 11h Jardinetes de Can Fabra. Presentació dels llibres *25 años de Radio Bronka. El libro de una radio, tres diales y mil cabreos* i *25è Aniversari El Lokal. Des de 1987, un racó llibertari a Barcelona* i de la revista *Ekintza Zuzena 40. ¡25 aniversario!* a càrrec dels col·lectius editors. 12:30h Presentació del llibre *Para que no me olvides*, a càrrec de les autores, Madres Unidas Contra la Droga. 17:30 Presentació del llibre *Cadáver a la intemperie. Para una crítica radical de las sociedades democráticas occidentales*, a càrrec de l'autor, Pedro García Olivo.

DG 16/06: 11h Jardinetes de Can Fabra. Presentació del llibre *La abolición del trabajo* de Bob Black. 12:30h Presentació del llibre *L'anarquisme, fet diferencial català. Influència i llegat de l'anarquisme en la història i la societat catalana contemporània*, a càrrec de l'autor Xavier Diez.

Més info: llibreanarquista.net

DC12 /06

BARCELONA

Xerrada: Corrupció! Coneguem els fets, desactivem els mecanismes
19h Ateneu Popular de 9 Barris. C. Portlligat, 11-15. Amb *Cafè amb llet*, Plataforma Aigua és vida, DIRECTA i Joan Subirats. Més info: ateneu9b.net

DV14 /06

BARCELONA

Projecció del documental:

4F: Ni oblit ni perdó
19:30h Ateneu La Torna
C. Sant Pere Màrtir, 37

Sopador a la Casa de la Muntanya

Av. Santuari Sant Josep de la Muntanya, 31. Programa: 20h Presentació *Les Navayes, ¿Ules?*, documental sobre la resistència minera Asturiana. 21:30h Sopador. 23h Cantautors

MANRESA

Saltem fronteres... tanquem els Cies

19h Kafeta al CSO La Tremenda
C. Salvador, 24-26
Passi del documental *Sobren raons* i xerrada sobre el tema dels CIE.
Després, pinxos i musiqueta

TARRAGONA

Ni corretges, ni morrións, ni cinturons... Vull cantar a la lluna lliure!

20h Espai Jove la Palmera. Plaça Imperial Tàrraco. Concert amb Llunàtics i La Crisi. Org: CGT

TERRASSA

Cap a un Procés Constituent a Catalunya

19h Plaça Vapor Ventalló. Amb la presència de Teresa Forcades, Joan Tamayo i Manel Márquez. Org: Grup d'Opinió d'Amics de les Arts i la Cultura i 15-M Terrassa

DS15 /06

BARCELONA

Inauguració de l'exposició:

Tardor i hivern a Palestina Recorregut ocupat

19h Espai cultural La Llibertària
C. Torrent de l'Olla, 72. Xerrada a càrrec de Meritxell Verdaguer (periodista) i de BDS Catalunya

RIUDOMS

Escola de Formació del Camp d'Arran

Tot lo dia. Casal Popular La Calderera
C. Major, 42. Programa: 10h Xerrada: *Què significa ser jove i comunista avui*, UCPC 12h Xerrada: *Marx en la lluita juvenil* 14h Dinar popular 16h Taller: *Com organitzem una vaga general?*
Organitza: Arran Reus

CALDES DE MONTBUI

Làragonés, luenga biba

Centre Democràtic i Progressista
C. Corredosos de baix, 1. Programa: 19h Visionat del documental *Por qué dixamos o nuestro lugar?* 19:35h Presentació de l'exposició *L'Aragonés, luenga biba*, a càrrec de A colla de charradors O Corrinche. 20:30h Concert amb Chundarata. Més info: www.cicleveins.blogspot.com

SABADELL

Seminari: Les llengües en el nou Estat

A partir de les 16h a la Biblioteca Vapor Badia de Sabadell. C. Tres Creus, 127-129
Amb la intervenció de Carme Junyent, Jordi Solé i Camardons, Albert Pla Nualart i Xavier Vila. Org: CAL i Tallers per la llengua

TERRASSA

De qui és el deute extern?

A qui el fan pagar?

18h Terrassa Respon. C. Societat, 6. Amb la presència de Francisco Ferrer (Taifa) i Pablo Martínez (Plataforma de l'Auditoria del deute). <http://trsrespon.org>

DG16 /06

BADALONA

Presentació del procés constituent al Barcelonès Nord

19:30h Plaça Trafalgar. Amb la presència de Teresa Forcades i Gerardo Pisarello.
Més info: www.procesconstituent.cat

DM18 /06

BARCELONA

Àgora Nikosiana

A partir de les 10h al Centre Cívic Convenció de Sant Agustí. C. Comerç, 36. A partir de l'experiència de Ràdio Nikosia, es duran a terme tres taules rodones: *Polítiques públiques i salut mental, Cultura i intervenció comunitària i Autogestió i autoatenció de la salut.*

FREQÜÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona** www.contrabanda.org | **Ràdio Linea IV 103.9FM Barcelona** www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica (només web) Barcelona** www.radiopica.net | **Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona)** www.radiorsk.info | **Ràdio Trama 91.41FM Sabadell** www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos (només web) Terrassa** www.radiokaos.cat | **Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa** www.postscriptumradio.org | **Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà** www.radiopinsania.wordpress.com | **Ràdio 90 101.4FM Olot** www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM València** www.radioklara.org | **Ràdio Malva 105FM València** www.radiomalva.wordpress.com | **Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi** www.radioktiva107fm.blogspot.com | **Ràdio Mistelera 101.4FM Dénia - La Xara** www.lamistelera.org | **Ràdio Bala 106.4FM Manresa** <http://radiobalamanresa.wordpress.com>

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | **Sants TV** <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 20:30h. *Notícies 1*
DIMARTS: 20:30h. *Tv Animalista*
DIMECRES: 20:30h. *Contra-Infos*

DIJOUS: 22h. *Y tu qué miras gilipollas?*
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. *Programa de falguera*

DISSABTE: 22h. *Cineclub 1*
DUMENGE: 21h. *La Xerrada*

EL TEMPS

DIJOUS 13

Definitiva arribada de l'estiu. Temperatures més altes, amb valors que poden superar els 30 graus al prelitoral.

DIVENDRES 14

Vents del sud marcats amb ambient xafogós a la costa. Temperatures properes als 35 graus a punts de ponent.

DISSABTE 15

Més sol i més calor. Cada dia que passa la màniga curta serà més imprescindible a totes les hores del dia i de la nit.

DIUMENGE 16

Algunes nuvolades de tarda deixaran ruixats al Pirineu i les comarques més occidentals. Llamps, trons i poca aigua.

DILLUNS 17

Es repetirà la situació tempestuosa de tarda, però amb termòmetres una mica més baixos. En general sol al matí.

DIMARTS 18

Una línia d'inestabilitat marcada farà créixer les tempestes amb força. Pedregades a les comarques de Lleida i Tarragona.

/ DÀNAE QUIROZ

«Espanya ignora els consells per acabar amb les tortures»

Joana Soto / Ari Nieto
@La_Directa

Després de deu anys del cas Torà, com valora l'impacte social i el ressò que va tenir la campanya de suport?

Va permetre que el cas arribés a molts racons del país i que bastants partits polítics s'hi pronunciessin, ja sigui amb mocions o amb altres iniciatives. Tot plegat va contribuir a aconseguir que el cas es resolgués positivament.

Com ha acabat la querella per tortures que vas presentar?

Després que el jutjat de Lleida tanqués el tema per segona vegada, es va recórrer a l'Audiència Provincial, que va continuar negant la reobertura. Després va passar al Tribunal Suprem, on també se'ns va denegar el recurs. Només ens quedava adreçar-nos al Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg. Però, després de valorar-ho amb el grup de suport, vam decidir no continuar la via judicial.

Per què vau prendre aquesta decisió?

Vam veure que, en altres casos de denúncies per tortures, no s'havia obtingut un resultat positiu tot i que hi havia proves. Això, sumat al fet que jo estava força cansat, va fer que decidíssim passar a una altra etapa.

Quina petjada deixa haver patit tortures i tractes vexatoris?

Un dels aspectes que més vam denunciar va ser el règim d'incomunicació que pateixen les persones sota l'aplicació de la legislació antiterrorista. Es vulneren tota mena de drets fonamentals: no pots tenir contacte amb l'exterior durant cinc dies, ni un advocat ni tampoc un metge de confiança. Per altra banda, no hi ha mecanismes que previnguin les tortures. El que vaig patir va condicionar la meua participació en algunes mobilitzacions, ja que em va generar pors i inseguretats. Tens una mena d'angoixa i intranquil·litat que no es correspon amb el moment en que estàs ni amb el que passa al carrer.

“Tot i la por, creia que la denúncia dels fets no sols era una qüestió personal, sinó també política”

Creus que l'Estat espanyol s'ha plantejat suprimir la llei antiterrorista?

Com és sabut, el 2003 i el 2008, l'Estat espanyol va rebre la visita de relators de l'ONU per la prevenció de la tortura i, en els dos casos, els informes van concloure que el tipus de detenció incomunicada no preserva els drets fonamentals de les persones i que aquest tipus de pràctiques

s'haurien d'acabar o caldria prendre mesures per prevenir-les. Estrasburg ha acabat condemnant l'Estat -pel cas dels quinze independentistes, el 2004, o de Martxelo Otamendi, el 2012-, però Espanya ignora els consells per acabar amb les tortures, no fa res al respecte.

És important dur a terme una campanya política en casos com el teu?

Cal denunciar-ho perquè surti a la llum. Ara bé, també entenc que, per qui no pot accedir a una xarxa social de suport, resulta difícil, ja que la por de les represàlies en forma de contradenúncies és molt forta. I encara més sabent que l'administració de justícia sol arxivar aquests casos i que els pocs que s'investiguen acaben en petites sancions. En els casos que s'ha arribat a condemnar els Mossos d'Esquadra o els policies, els acusats han acabat sent indultats.

En el teu cas, com vas gestionar el desemparament a l'hora de denunciar els fets?

Hi havia proves molt clares i imparcials, com els informes de l'hospital on vaig ser ingressat. Amb aquestes proves, creiem que era impossible que no s'arribés a condemnar els policies que em van torturar durant el període d'incomunicació. D'altra banda, també es va crear un grup de suport molt proper que feia que em sentís acompanyat. Tot i la por, creia que la denúncia dels fets no sols era una qüestió personal, sinó també política. ◀

Jordi Vilaseca

Veí de Torà
torturat el 2003

Fa tot just deu anys, el poble de Torà es va llevar amb la notícia de la detenció, sota la llei antiterrorista, del jove veí del municipi Jordi Vilaseca. Quatre dies més tard -i també de matinada-, el jutge Baltasar Garzón va ordenar l'arrest de Jordi Torné i Antoni Codina, també veïns d'aquest petit municipi de la Segarra. Se'ls acusava, a tots tres, de formar part d'un grupuscle terrorista anomenat Disbauxa Combativa i d'atacar diversos interessos econòmics a les comarques veïnes. Després de cinc dies d'incomunicació, Jordi Vilaseca va ser traslladat a l'UCI de l'Hospital de Santa Maria de Lleida amb un quadre d'ansietat a causa dels maltractaments soferts a la comissaria de Lleida i a la ingesta d'amfetamines (introduïdes al menjar o la beguda que se li va donar a la comissaria). Després de passar dos mesos detingut i de ser dispersat a diferents presons de Madrid, el 9 de juny de 2003, va quedar en llibertat sota fiança arran d'un auto del magistrat de l'Audiència Nacional. El 27 de juny de 2009, l'alta instància va decretar que Vilaseca no aniria a la presó i, el mateix any, la querella per tortures es va arxivar sense ni tan sols investigar-la.